

บทที่ ๓

การจัดลำดับชั้นความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมของประชากรในระดับอำเภอ

ผลของการจัดกลุ่มและเรียงลำดับอำเภอ จากกลุ่มอำเภอที่มีความ
เจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงสุด ถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง
เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำสุดตามกรรมวิธีและวิธีการดังที่ได้อธิบายมาแล้วใน
บทที่ ๒ ได้นำมาใช้พิจารณาประกอบในการวัดระดับทาง เศรษฐกิจและสังคมของ
อำเภอต่าง ๆ การแบ่งกลุ่มตามกรรมวิธีที่แสดงระดับความแตกต่างทาง เศรษฐกิจ
และสังคมที่สร้างขึ้นนี้ คาดว่าจะเป็นประโยชน์สำหรับการ เลือกสุ่มตัวอย่างแบบ
แยกกลุ่มสำหรับการวิจัยที่จำเป็นต่อทราบถึงลักษณะทาง เศรษฐกิจและสังคมใน
แง่ต่าง ๆ เช่นการวิจัยเพื่อวางแผนในด้านการเพิ่มผลผลิต โดยการให้เครื่อง
ทุนแรง เขาช่วย จำเป็นต่อทราบถึงลักษณะการแบ่งพื้นที่ว่าแบ่งออกเป็นกี่อำเภอ
ที่มีขนาดเล็กหรือใหญ่เพียงใด เพราะการให้เครื่องทุนแรงสามารถนำไปใช้ได้
เฉพาะที่อำเภอที่มีขนาดใหญ่เท่านั้น ซึ่งอาจจะนำผลของการแบ่งกลุ่มและเรียง
ลำดับอำเภอตามขนาดของการอำเภอในพื้นที่เพาะปลูก ที่อำเภอโดยเฉลี่ย
มาพิจารณาประกอบได้ การวิจัยเพื่อวางแผนในด้านการเพิ่มผลผลิตโดยการให้
ความช่วยเหลือในด้านการชลประทาน อาจนำผลของการแบ่งกลุ่มและเรียงลำดับ
อำเภอตามอัตราส่วนร้อยละของพื้นที่ที่ได้รับการชลประทานมาพิจารณาประกอบได้
การวิจัยเพื่อวางแผนในด้านการให้ความช่วยเหลือแก่ประชากร เกษกรในด้านการ
เชื่อการ เกษกร อาจนำผลของการแบ่งกลุ่มและเรียงลำดับอำเภอตามอัตราส่วน
ร้อยละของที่อำเภอที่เป็นเจ้าของมาพิจารณาประกอบได้ เป็นต้น

จากผลของการศึกษาถึงความแตกต่างของระดับความเจริญทาง เศรษฐ
กิจและสังคมตามกรรมวิธีต่าง ๆ ปรากฏผลสรุปได้ดังต่อไปนี้

ขนาดของการถือครองในพื้นที่เพาะปลูก การศึกษาขนาดของการถือครองในพื้นที่เพาะปลูก จะทำให้ทราบถึงลักษณะการแบ่งสรรพื้นที่เพาะปลูกของอำเภอต่าง ๆ ในประเทศไทย ว่าประชากร เกษตรแต่ละรายหรือกลุ่มประชากร เกษตรที่รวมกันประกอบการเพาะปลูกบนพื้นที่ผืนเดียวกัน มีพื้นที่ใช้ทำการเพาะปลูกขนาดเล็กหรือใหญ่เพียงใด จากการศึกษาขนาดของการถือครองในพื้นที่เพาะปลูกของหนึ่งถือครองโดยเฉลี่ยในอำเภอต่าง ๆ จำนวน ๕๒๕ อำเภอ (ไม่รวมอำเภอที่ไม่มีพื้นที่เชิงไฉหวาน จำนวน ๘ อำเภอ ซึ่งเป็นอำเภอที่อยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรีทั้งสิ้น) ปรากฏว่าพื้นที่เพาะปลูกของอำเภอต่าง ๆ ถูกแบ่งออกเป็นขนาดตั้งแต่ ๓.๕ ไร่ ถึง ๒๒.๒ ไร่ คอหนึ่งถือครองโดยเฉลี่ย^{๑๕} จากการศึกษาขนาดของการถือครองในพื้นที่เพาะปลูกของอำเภอในภาคต่าง ๆ ปรากฏผลดังต่อไปนี้ (ดูตารางที่ ๓)

ภาคกลาง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๑.๓ หรือจำนวน ๒๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกตั้งแต่ ๒๐.๐ ไร่ ถึง ๒๕.๕ ไร่ คอหนึ่งถือครองโดยเฉลี่ย เกินกว่าครึ่งหนึ่งของอำเภอทั้งหมด ในภาคกลาง คือร้อยละ ๖๐.๕ หรือจำนวน ๑๐๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกตั้งแต่ ๒๐.๐ ไร่ ขึ้นไปคอหนึ่งถือครองโดยเฉลี่ย สำหรับขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกที่มีขนาดใหญ่มาก คือตั้งแต่ ๓๐.๐ ไร่ขึ้นไปคอหนึ่งถือครอง ปรากฏว่ามีจำนวนถึง ๗๒ อำเภอ หรือร้อยละ ๑๔.๒ ของอำเภอที่มีพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมดในภาคกลาง ซึ่งในภาคอื่น ๆ การถือครองในพื้นที่เพาะปลูกที่มีขนาดใหญ่ เช่นนี้มีจำนวนน้อยมาก คือมีเพียงร้อยละ ๔.๔ ของอำเภอในภาคเหนือร้อยละ ๐.๗ ของอำเภอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับภาคใต้ปรากฏว่าอำเภอที่มีขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกคอหนึ่งถือครองที่มีขนาดใหญ่ เช่นนี้ มีจำนวนร้อยละ ๗.๔ ของอำเภอทั้งหมดในภาคใต้

^{๑๕} ดูตารางที่ ๑ ในภาคผนวก

ตารางที่ ๓ แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามขนาดที่ถือครองต่อที่ถือครองในพื้นที่
เพาะปลูก โดยเฉลี่ยแยกเป็นรายภาค

ภาค	ขนาดที่ถือครองในพื้นที่เพาะปลูกต่อหนึ่งที่ถือครอง				อำเภอ
	ต่ำกว่า ๑๐.๐ ไร่	๑๐.๐-๑๙.๙ ไร่	๒๐.๐-๒๙.๙ ไร่	๓๐.๐ ไร่ และ สูงกว่า	
	จำนวน รอยละ	จำนวน รอยละ	จำนวน รอยละ	จำนวน รอยละ	
กลาง	๑๓ ๗.๘	๕๓ ๓๑.๗	๒๙ ๕๑.๓	๓๒ ๑๙.๒	๑๒๗ ๑๐๐.๐
เหนือ	๗๐ ๕๖.๐	๒๙ ๒๓.๒	๒๐ ๑๖.๐	๖ ๔.๘	๑๒๕ ๑๐๐.๐
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๕ ๑๐.๘	๑๐๐ ๗๒.๐	๒๓ ๑๖.๕	๑ ๐.๗	๑๓๙ ๑๐๐.๐
ใต้	๕ ๕.๓	๕๖ ๕๙.๖	๒๖ ๒๗.๗	๗ ๗.๔	๙๕ ๑๐๐.๐

ภาคเหนือ จากการศึกษาการแบ่งสรรพื้นที่เพาะปลูกของอำเภอ
 ในภาคเหนือซึ่งมีจำนวน ๑๒๕ อำเภอ ปรากฏว่าอำเภอส่วนใหญ่ในภาคเหนือ
 คือร้อยละ ๕๖.๐ หรือจำนวน ๗๐ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรเกษตรมีพื้นที่
 ที่เพาะปลูกขนาดต่ำกว่า ๑๐.๐ ไร่ คอหนึ่งที่ถือครองโดยเฉลี่ย ร้อยละ ๗๕.๒
 หรือจำนวน ๕๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรเกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาดค่า
 กว่า ๒๐.๐ ไร่ คอหนึ่งที่ถือครองโดยเฉลี่ย มีเพียงร้อยละ ๒๐.๘ หรือจำนวน
 ๒๖ อำเภอที่ประชากรเกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาดตั้งแต่ ๒๐.๐ ไร่ขึ้นไปคอ
 หนึ่งที่ถือครองโดยเฉลี่ย

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลของการศึกษาปรากฏว่าอำเภอส่วนใหญ่
 ในภาคเหนือ คือร้อยละ ๗๒.๐ หรือจำนวน ๑๐๐ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร
 เกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาด ๑๐.๐ ไร่ ถึง ๑๙.๙ ไร่ คอหนึ่งที่ถือครอง
 โดยเฉลี่ย และมีจำนวนถึงร้อยละ ๘๒.๘ หรือ ๑๑๕ อำเภอ ซึ่งเป็นอำเภอที่
 ประชากรเกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาดต่ำกว่า ๒๐.๐ ไร่ คอหนึ่งที่ถือครองโดย
 เฉลี่ย ส่วนอำเภอที่เหลือคือเพียงร้อยละ ๑๗.๒ หรือจำนวน ๒๔ อำเภอ เป็น
 อำเภอที่ประชากรเกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาด ๒๐.๐ ไร่ ขึ้นไป คอหนึ่งที่ถือ
 ครองโดยเฉลี่ย

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่หรือกว่าครึ่งหนึ่งของอำเภอในภาคใต้คือร้อย
 ละ ๕๕.๖ หรือจำนวน ๕๖ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรเกษตรมีพื้นที่เพาะ
 ปลูกขนาด ๑๐.๐ ถึง ๑๙.๙ ไร่ คอหนึ่งที่ถือครองโดยเฉลี่ย ร้อยละ ๖๔.๙
 เป็นอำเภอที่ประชากรเกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาดต่ำกว่า ๒๐.๐ ไร่ คอหนึ่ง
 ที่ถือครองโดยเฉลี่ย ร้อยละ ๓๕.๑ ของอำเภอในภาคใต้ มีขนาดที่ถือครอง
 ในพื้นที่เพาะปลูกขนาด ๒๐.๐ ไร่ ขึ้นไปโดยเฉลี่ย สำหรับที่ถือครองที่มีขนาด
 ใหญ่มาก คือมีขนาดตั้งแต่ ๓๐.๐ ไร่ ขึ้นไปคอหนึ่งที่ถือครองโดยเฉลี่ย ปรากฏ
 ว่ามีจำนวนร้อยละ ๗.๔ ของอำเภอในภาคนี้

เพื่อพิจารณาลักษณะการแบ่งสรรพื้นที่เพาะปลูกในภาคต่าง ๆ ดังกล่าว
 พิจารณาได้ว่า ขนาดที่ถือครองในพื้นที่เพาะปลูกที่ถือครองโดยเฉลี่ยของ
 ประชากร เกษตรในอำเภอภาคกลางมีขนาดใหญ่ที่สุด รองลงมาคืออำเภอใน
 ภาคใต้และภาคเหนือ ประชากร เกษตรในอำเภอภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีที่ถือ
 ครองในพื้นที่เพาะปลูกที่ถือครองโดยเฉลี่ยขนาดเล็กที่สุด

เป็นที่น่าสังเกตว่าขนาดที่ถือครองในพื้นที่เพาะปลูกที่ถือครองของภาค
 ตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งโดยทั่วไปน่าจะมีขนาดใหญ่กว่าขนาดที่ถือครองในพื้นที่
 เพาะปลูกในภาคกลาง ทั้งนี้เพราะภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่กว้างกว่าใน
 ภาคกลางและภาคอื่น ๆ ความหนาแน่นของประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ก็ต่ำกว่าความหนาแน่นของประชากรในภาคกลาง แต่ผลจากการศึกษาดังกล่าว
 ปรากฏว่าอำเภอในภาคกลางมีการถือครองในพื้นที่เพาะปลูกที่ถือครองที่มีขนาด
 ใหญ่กว่าอำเภอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งนี้จะมีเหตุผลเนื่องมาจากว่าใน
 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พื้นที่ที่ไ้ประโยชน์สำหรับการเพาะปลูกได้โดยแท้จริงมี
 เพียงจำนวนน้อย ยังมีพื้นที่ที่ยังไม่ไ้ทำประโยชน์อีกเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เนื่องจาก
 เป็นพื้นที่ที่ไม่เหมาะแก่การเพาะปลูก ดังนั้นขนาดของการถือครองในพื้นที่เพาะปลูก
 ซึ่งหมายถึงพื้นที่ที่ไ้ประโยชน์ในการเพาะปลูกโดยแท้จริง ในภาคตะวันออกเฉียง
 เหนือจึงต่ำกว่าในภาคกลาง ซึ่งเป็นภาคที่มีประชากรหนาแน่นกว่าและมีพื้นที่
 จำนวนน้อยกว่า แต่ทว่าเป็นพื้นที่ที่สามารถไ้ประโยชน์ในการเพาะปลูกได้แทบทั้ง
 หมด เพราะเป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การเพาะปลูกมากกว่า.

ขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกของประชากร เกษตรหนึ่งคนโดยเฉลี่ย
 การศึกษาขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกของประชากร เกษตรโดยเฉลี่ย จะทำ
 ให้ทราบถึงปริมาณเนื้อที่คอกหัวของประชากร เกษตรที่ใช้สำหรับประกอบกรเพาะ
 ปลูกโดยเฉลี่ย โดยทั่วไปผู้ที่มีที่ดินสำหรับเพาะปลูกมากกว่า น่าจะได้รับผลผลิต
 คอบคผลสูงกว่าผู้ที่มีที่ดินสำหรับเพาะปลูกน้อยกว่า จากการศึกษาขนาดถือครอง
 ในพื้นที่เพาะปลูกของประชากร เกษตรหนึ่งคนโดยเฉลี่ยในอำเภอต่าง ๆ ทั่วประเทศ
 เป็นจำนวน ๕๐๐ อำเภอ (ไม่รวมอำเภอที่ไม่มีพื้นที่เพาะปลูกและอำเภอที่
 ไม่สามารถหาข้อมูลได้ ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น ๓๒ อำเภอ) ปรากฏว่า ประชา
 กร เกษตรมีพื้นที่สำหรับใช้เพาะปลูกตั้งแต่ ๐.๒ ไร่ จนถึง ๑๑.๑ ไร่ โดยเฉลี่ย ^{๒๐}
 จากการศึกษาขนาดถือครองในพื้นที่ทำการเพาะปลูกของประชากร เกษตรหนึ่งคน
 โดยเฉลี่ยในแต่ละภาคปรากฏผลดังต่อไปนี้

ภาคกลาง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๔.๒ หรือจำนวน ๓๕ อำเภอ
 เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรหนึ่งคนมีที่ดินสำหรับเพาะปลูกขนาด ๒.๐ ไร่ ถึง
 ๓.๕ ไร่ โดยเฉลี่ย ร้อยละ ๔๐.๑ หรือจำนวน ๖๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่
 ประชากร เกษตรหนึ่งคนมีที่ดินสำหรับเพาะปลูกขนาดตั้งแต่ ๔.๐ ไร่ขึ้นไปโดย
 เฉลี่ย เกินกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ ๕๕.๕ หรือจำนวน ๕๗ อำเภอ เป็นอำเภอ
 ที่ประชากร เกษตรหนึ่งคนมีพื้นที่เพาะปลูกไม่ถึง ๔.๐ ไร่ โดยเฉลี่ย

ภาคเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๖๑.๖ หรือจำนวน ๓๒ อำเภอ
 เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีพื้นที่สำหรับเพาะปลูกไม่ถึง ๒.๐ ไร่ คอบหนึ่งคน
 โดยเฉลี่ย และมีจำนวนถึงร้อยละ ๔๗.๒ หรือ ๑๐๒ อำเภอ ซึ่งเป็นอำเภอที่
 ประชากร เกษตรมีพื้นที่สำหรับเพาะปลูกไม่ถึง ๔.๐ ไร่ คอบหนึ่งคนโดยเฉลี่ยมี
 เพียงร้อยละ ๑๒.๔ หรือจำนวน ๑๕ อำเภอที่ประชากร เกษตรมีที่ดินเพาะปลูก
 ตั้งแต่ ๔.๐ ไร่ขึ้นไปโดยเฉลี่ย ซึ่งในจำนวนอำเภอดังกล่าวนี้ปรากฏว่า ไม่มี
 อำเภอใดที่ประชากร เกษตรมีที่ดินเพาะปลูกเป็นจำนวนถึง ๖.๐ ไร่ขึ้นไปคอบหนึ่ง
 คนโดยเฉลี่ย

ตารางที่ ๔ แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูก
ต่อประชากร เกษตรหนึ่งคนโดยเฉลี่ย

ภาค	ขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกต่อประชากร เกษตรหนึ่งคน								อำเภอ	
	ต่ำกว่า ๒.๐ไร่		๒.๐-๓.๙ไร่		๔.๐-๕.๙ไร่		๖.๐ไร่และสูงกว่า			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
กลาง	๑๘	๑๑.๓	๓๘	๔๘.๒	๕๑	๓๑.๕	๑๘	๘.๖	๑๖๒	๑๐๐.๐
เหนือ	๓๒	๖๑.๖	๓๐	๒๕.๖	๑๕	๑๒.๘	—	—	๑๑๓	๑๐๐.๐
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๓๘	๒๖.๘	๕๑	๓๑.๖	๑	๐.๘	๑	๐.๘	๑๒๓	๑๐๐.๐
ใต้	๖	๖.๘	๕๖	๕๘.๖	๒๕	๒๖.๖	๓	๓.๘	๕๘	๑๐๐.๐

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอแทบทั้งหมดคือร้อยละ ๔๔.๔ หรือจำนวน ๑๒๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาดต่ำกว่า ๔.๐ ไร่ต่อหนึ่งคนโดยเฉลี่ย ซึ่งในจำนวนอำเภอกังลาวนี้ อำเภอส่วนใหญ่คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๗๑.๖ หรือ ๘๖ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีที่ดินสำหรับเพาะปลูกขนาด ๒.๐ ไร่ถึง ๓.๕ ไร่ต่อหนึ่งคนโดยเฉลี่ย อำเภอที่ประชากร เกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกตั้งแต่ ๔.๐ ไร่ ขึ้นไปต่อหนึ่งคนโดยเฉลี่ย มีจำนวนน้อยมาก คือมีเพียง ๒ อำเภอ หรือร้อยละ ๑.๖ เท่านั้น

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๕๕.๖ หรือจำนวน ๘๖ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีพื้นที่เพาะปลูกขนาด ๒.๐ ไร่ ถึง ๓.๕ ไร่ต่อหนึ่งคนโดยเฉลี่ย ร้อยละ ๖๖.๐ หรือจำนวน ๔๑ อำเภอเป็นอำเภอที่ประชากร เกษตรมีที่ดินเพาะปลูกคนละไม่ถึง ๔.๐ ไร่โดยเฉลี่ย อำเภอที่ประชากร เกษตรมีที่ดินสำหรับเพาะปลูกโดยเฉลี่ยคนละตั้งแต่ ๔.๐ ไร่ขึ้นไป มีจำนวน ๓๒ อำเภอ หรือร้อยละ ๓๘.๐ ของอำเภอทั้งหมดในภาคใต้

เมื่อได้พิจารณาขนาดถือครองในพื้นที่เพาะปลูกต่อหัวโดยเฉลี่ยของประชากร เกษตรในภาคต่าง ๆ กังลาวแล้ว พอจะสรุปได้ว่าประชากร เกษตรในอำเภอภาคกลางมีที่ดินสำหรับเพาะปลูกต่อหัวโดยเฉลี่ย เป็นจำนวนสูงกว่าประชากรในภาคอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ประชากร เกษตรในภาคใต้ ประชากร เกษตรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และประชากร เกษตรในภาคเหนือตามลำดับ

พื้นที่เชิงไถหว่านที่ได้รับการชลประทาน การศึกษาถึงปริมาณของพื้นที่เชิงไถหว่านที่ได้รับการชลประทาน จะทำให้ทราบถึงความก้าวหน้าในด้านการประกอบอาชีพทำเกษตรกรรม ว่าอาศัยแคสภาพดินฟ้าอากาศแต่เพียงอย่างเดียว หรือได้รับความช่วยเหลือในด้านการชลประทานมากน้อยเพียงใด จากการศึกษาอัตราส่วนร้อยละของพื้นที่เชิงไถหว่าน ที่ได้รับการชลประทานในอำเภอต่าง ๆ จำนวน ๕๒๕ อำเภอ (ไม่รวมอำเภอที่ไม่มีพื้นที่เชิงไถหว่านจำนวน ๗ อำเภอ ซึ่งเป็นอำเภอที่อยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรีทั้งสิ้น) ปรากฏว่า พื้นที่เชิงไถหว่าน

ที่ได้รับการชลประทานของอำเภอต่าง ๆ มีอัตราส่วนตั้งแต่ร้อยละ ๐.๐ คือไม่ได้รับการชลประทานเลย จนกระทั่งถึงร้อยละ ๔๔.๔ คือพื้นที่เชิงโคหวานแทบทั้งหมดได้รับความช่วยเหลือทางการชลประทาน^{๒๑} ถ้าจะเปรียบเทียบพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานของอำเภอในภาคต่าง ๆ แล้ว สามารถอธิบายได้ดังตารางที่ ๕ กล่าวคือ

ภาคกลาง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๔.๔ หรือ ๔๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานร้อยละ ๗๕.๐ และสูงกว่าขึ้นไปร้อยละ ๒๒.๒ หรือจำนวน ๑๐๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานเกินกว่าครึ่งหนึ่ง หรือตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป ส่วนที่เหลือคือร้อยละ ๓๗.๔ หรือจำนวน ๒๓ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานไม่ถึงครึ่งหนึ่งหรือต่ำกว่าร้อยละ ๕๐.๐

ภาคเหนือ อำเภอส่วนใหญ่ คือร้อยละ ๗๔.๔ หรือจำนวน ๕๓ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานเกินกว่าครึ่งหนึ่ง คือตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป ส่วนอำเภอที่เหลือคือร้อยละ ๒๕.๖ หรือจำนวน ๑๖ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานไม่ถึงครึ่งหนึ่งหรือต่ำกว่าร้อยละ ๕๐.๐ สำหรับอำเภอที่ได้รับการชลประทานอย่างกว้างขวางคือเกินกว่าร้อยละ ๗๕.๐ ของพื้นที่เชิงโคหวานทั้งหมด มีจำนวนถึง ๘๖ อำเภอ หรือร้อยละ ๓๖.๔ ของอำเภอทั้งหมดในภาคนี้

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๔.๓ หรือจำนวน ๔๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานต่ำกว่าร้อยละ ๒๕.๐ ร้อยละ ๒๒.๓ หรือจำนวน ๓๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานเกินกว่าครึ่งหนึ่ง คือตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป ซึ่งในจำนวนอำเภอที่มีพื้นที่เชิงโคหวานที่ได้รับการชลประทานเกินกว่าครึ่งนี้มีเพียงร้อยละ ๗.๒ หรือจำนวน ๑๐ อำเภอเท่านั้นที่มีพื้นที่เชิงโคหวาน

^{๒๑} ตารางที่ ๓ ในภาคผนวก

ตารางที่ ๕ แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามอัตราส่วนร้อยละของพื้นที่เชิงไถหว่าน
ที่ได้รับการชลประทานแยกเป็นรายภาค

ภาค	อัตราส่วนร้อยละของพื้นที่เชิงไถหว่านที่ได้รับการชลประทาน				อำเภอ
	ต่ำกว่า ๒๕.๐	๒๕.๐-๔๙.๙	๕๐.๐-๗๔.๙	๗๕.๐ และสูงกว่า	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
กลาง	๔๑ ๒๔.๖	๒๒ ๑๓.๒	๒๓ ๑๓.๘	๘๑ ๔๘.๔	๑๖๗ ๑๐๐.๐
เหนือ	๑๒ ๙.๖	๒๐ ๑๖.๐	๔๗ ๓๗.๖	๔๖ ๓๖.๘	๑๒๕ ๑๐๐.๐
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๘๑ ๕๘.๓	๒๗ ๑๙.๘	๒๑ ๑๕.๑	๑๐ ๗.๒	๑๓๙ ๑๐๐.๐
ใต้	๕๒ ๔๔.๗	๑๗ ๑๔.๑	๑๕ ๑๕.๙	๒๐ ๒๑.๓	๙๔ ๑๐๐.๐

ที่ได้รับการชลประทานตั้งแต่ร้อยละ ๓๕.๐ ขึ้นไป อำเภอที่มีพื้นที่ที่ได้รับการชลประทานไม่ถึงครึ่ง คือต่ำกว่าร้อยละ ๕๐.๐ มีจำนวนถึงร้อยละ ๓๗.๗ หรือจำนวน ๑๐๘ อำเภอ

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๘.๗ หรือจำนวน ๘๒ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงไทรหวานที่ได้รับการชลประทานต่ำกว่าร้อยละ ๒๕.๐ ร้อยละ ๔๗.๒ หรือจำนวน ๓๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงไทรหวานที่ได้รับการชลประทานเกินกว่าครึ่ง หรือตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป ส่วนอำเภอที่เหลือคือร้อยละ ๒๒.๔ หรือจำนวน ๕๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เชิงไทรหวานที่ได้รับการชลประทานไม่ถึงครึ่งหนึ่ง คือต่ำกว่าร้อยละ ๕๐.๐

จากผลของการศึกษาซึ่งได้อธิบายมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่าอำเภอต่าง ๆ ในภาคกลางและภาคเหนือ เป็นภาคที่ได้รับการช่วยเหลือในด้านการชลประทานมากกว่าภาคอื่น ๆ พื้นที่เชิงไทรหวานในอำเภอต่าง ๆ เกินกว่าครึ่งหนึ่งได้รับการชลประทานตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป อำเภอต่างๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ มีพื้นที่เชิงไทรหวานที่ได้รับการชลประทานน้อยกว่าอำเภอในภาคกลางและภาคเหนือ กล่าวคืออำเภอที่มีพื้นที่เชิงไทรหวานที่ได้รับการชลประทานตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป มีไม่ถึงครึ่งหนึ่งของอำเภอทั้งหมดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นภาคที่ได้รับการช่วยเหลือในด้านการชลประทานน้อยที่สุด อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้รัฐบาลได้สร้างเขื่อนกั้นน้ำขึ้นหลายแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การให้ความช่วยเหลือในด้านการชลประทานสำหรับภาคนี้จึงมีเพิ่มขึ้นมากกว่าแต่ก่อน ดังนั้นจึงคาดได้ว่าพื้นที่เชิงไทรหวานของอำเภอต่าง ๆ ในภาคนี้จะได้รับการชลประทานในอัตราส่วนที่มากขึ้นเป็นลำดับในอนาคต

ความเป็นเจ้าของในที่ดินรกรง การศึกษาลักษณะความเป็นเจ้าของ
 ในที่ดินรกรง จะทำให้ทราบถึงฐานะของผู้ประกอบการเกษตรว่า ผู้ประกอบ
 การเกษตรส่วนใหญ่ทำการเกษตรในที่ดินรกรงที่เป็นของตนเอง หรือของเขา
 ผู้อื่นทำ จากการศึกษาลักษณะความเป็นเจ้าของในที่ดินรกรงของอำเภอต่าง ๆ
 รวมทั้งสิ้น ๕๒๕ อำเภอ ปรากฏว่าอัตราส่วนร้อยละของที่ดินรกรงที่เป็นเจ้าของ
 ในอำเภอต่าง ๆ มีตั้งแต่ร้อยละ ๐.๖ ถึงร้อยละ ๕๕.๗ ซึ่งสามารถอธิบายแยก
 เป็นภาคต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้ (ดูตารางที่ ๖)

ภาคกลาง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๕๕.๐ หรือจำนวน ๕๒ อำเภอ
 มีที่ดินรกรงที่เจ้าของเป็นผู้ประกอบการเกษตรด้วยตนเองในพื้นที่ตั้งแต่ร้อยละ
 ๓๕.๐ ขึ้นไป ร้อยละ ๕๒.๐ ของอำเภอทั้งหมดในภาคกลางมีที่ดินรกรง ที่เจ้า
 ของเป็นผู้ประกอบการเกษตรด้วยตนเองเกินกว่าครึ่งหนึ่งของที่ดินรกรงทั้งหมด
 และส่วนที่เหลือก็มีเพียงร้อยละ ๑๒.๐ หรือจำนวน ๑๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่
 มีที่ดินรกรงที่เป็นเจ้าของต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของที่ดินรกรงทั้งหมดในภาคกลาง

ภาคเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๓๒.๔ หรือจำนวน ๕๑ อำเภอ
 มีที่ดินรกรงที่เป็นเจ้าของตั้งแต่ร้อยละ ๓๕.๐ ขึ้นไป ร้อยละ ๔๓.๒ ของอำเภอ
 ทั้งหมดในภาคเหนือมีที่ดินรกรง ที่เจ้าของเป็นผู้ประกอบการเกษตรด้วยตนเอง
 เกินกว่าครึ่งหนึ่งของที่ดินรกรงทั้งหมด และส่วนที่เหลือคือร้อยละ ๑๖.๔ หรือ
 จำนวน ๒๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีที่ดินรกรงที่เป็นเจ้าของต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของ
 ที่ดินรกรงทั้งหมดในภาคเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๓๒.๐ หรือ
 จำนวน ๑๒๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีที่ดินรกรงที่เจ้าของเป็นผู้ประกอบการเกษตร
 ด้วยตนเองในพื้นที่ตั้งแต่ร้อยละ ๓๕.๐ ขึ้นไป อำเภอที่เหลือทั้งหมดซึ่งมีจำนวน
 น้อยมากคือเพียงร้อยละ ๗.๔ หรือจำนวน ๑๑ อำเภอ เป็นอำเภอซึ่งมีที่ดินรกรงที่
 เป็นเจ้าของต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ดินรกรงทั้งหมดในภาคนี้

ตารางที่ ๖ แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามอัตราส่วนร้อยละของที่ดินครองที่เป็น
เจ้าของแยกตามรายภาค.

ภาค	อัตราส่วนร้อยละของที่ดินครองที่เป็นเจ้าของ				อำเภอ
	ต่ำกว่า ๒๕.๐	๒๕.๐-๔๙.๙	๕๐.๐-๗๔.๙	๗๕.๐ และสูงกว่า	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	
กลาง	๔ ๒.๔	๑๖ ๙.๖	๕๕ ๓๒.๙	๙๒ ๕๕.๑	๑๕๒ ๑๐๐.๐
เหนือ	๑๓ ๑๐.๔	๘ ๖.๔	๑๓ ๑๐.๔	๙๑ ๗๒.๘	๑๒๕ ๑๐๐.๐
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๘ ๕.๗	๓ ๒.๒	- -	๑๒๘ ๙๒.๑	๑๓๙ ๑๐๐.๐
ใต้	๓ ๓.๒	๕ ๕.๓	๕ ๕.๓	๘๑ ๘๖.๒	๙๔ ๑๐๐.๐

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๘๖.๒ หรือจำนวน ๔๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีที่ถือครองที่เจ้าของ เป็นผู้ประกอบการ เกษตรค้ายตนเอง ตั้งแต่ ร้อยละ ๗๕.๐ ขึ้นไป ร้อยละ ๘๑.๕ หรือจำนวน ๔๘ อำเภอ เป็นอำเภอที่มี ที่ถือครองที่เจ้าของ เป็นผู้ประกอบการ เกษตรค้ายตนเอง เกินกว่าครึ่งหนึ่งของ ที่ถือครองทั้งหมด อำเภอที่เหลือคือร้อยละ ๑๔.๕ หรือจำนวน ๗ อำเภอ เป็น อำเภอที่มีที่ถือครองที่เป็นเจ้าของท่ากวาศริงหนึ่งของที่ถือครองทั้งหมดในภาค ใต้

จากการศึกษาลักษณะของการเป็นเจ้าของในที่ถือครองในภาคต่าง ๆ กันกล่าว ทอจะสรุปได้ว่า ทุกภาคมีลักษณะคล้ายคลึงกันในแง่ที่ว่าอำเภอส่วนใหญ่มีที่ถือครอง ที่เจ้าของ เป็นผู้ประกอบการ เกษตรค้ายตนเอง อำเภอในภาค ตะวันออกเฉียง เหนือมีที่ถือครองที่เจ้าของ เป็นผู้ประกอบการ เกษตรค้ายตนเอง มากที่สุด รองลงมาได้แก่อำเภอในภาคใต้, ภาคเหนือ และภาคกลางตามลำดับ

การประกอบอาชีพทางประมง นอกจากการเพาะปลูแล้ว อาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งของประชากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับอำเภอชายทะเลรวม ทั้งอำเภอที่มีแม่น้ำไหลผ่าน และอำเภอที่มีแหล่งเก็บน้ำขนาดใหญ่ จากการศึกษา ถึงการประกอบอาชีพทางประมงในอำเภอต่าง ๆ ทั่วประเทศ ปรากฏว่ามี อำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงจำนวน ๓๖๕ อำเภอ ส่วน อำเภอที่เหลือคือจำนวน ๑๖๗ อำเภอ เป็นอำเภอที่ไม่มีประชากรชายมีอาชีพ ประกอบการประมงเลย สำหรับอำเภอที่มีการประกอบอาชีพทางประมงซึ่งมี จำนวน ๓๖๕ อำเภอ นั้น ปรากฏว่าเป็นอำเภอที่มีประชากรชายมีอาชีพประกอบ การประมงตั้งแต่ร้อยละ ๐.๑๐๑ ถึงร้อยละ ๗๖.๐ อำเภอ ที่มีอัตราส่วนร้อยละ ของประชากรชายที่มีอาชีพประกอบการประมงเป็นจำนวนสูงสุด ได้แก่อำเภอ เกาะสีชัง จังหวัดชลบุรี คือมีประชากรชายที่มีอาชีพประกอบการประมง ถึงร้อยละ ๗๖.๐ ผลของการศึกษาอัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่มีอาชีพ

^{๒๓} กุศารางที่ ๕ ในภาคผนวก

ประกอบการประมงของอำเภอในภาคต่าง ๆ ปรากฏว่า ภาคกลางเป็นภาคที่มีอัตราส่วนร้อยละของอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงมากที่สุด ภาคเหนือเป็นภาคที่มีอัตราส่วนร้อยละของอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงน้อยที่สุด ภาคกลางและภาคใต้มีอัตราส่วนร้อยละของอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงใกล้เคียงกันและมากกว่า ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละของอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงใกล้เคียงกัน (ดูตารางที่ ๗ ก)

ภาคกลาง มีอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงทั้งสิ้นจำนวน ๑๔๔ อำเภอ หรือร้อยละ ๔๕.๖ ของอำเภอในภาคกลาง เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมง ในกลุ่มอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๕.๒ หรือจำนวน ๑๒๗ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อยละ ๒.๕ ร้อยละ ๑๐.๑ หรือจำนวน ๑๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงตั้งแต่ร้อยละ ๕.๐ ขึ้นไป ส่วนอำเภอที่เหลือคือร้อยละ ๔๔.๘ หรือจำนวน ๑๓๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

ภาคเหนือ มีอำเภอที่มีการประกอบอาชีพทางประมงทั้งสิ้น จำนวน ๖๔ อำเภอ หรือร้อยละ ๕๑.๒ ของอำเภอในภาคเหนือเป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมง จากการศึกษาอัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่ประกอบอาชีพทางประมงในจำนวน ๖๔ อำเภอนี้ ปรากฏว่า ทั้ง ๖๔ อำเภอเป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อยละ ๒.๕ ทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าประชากรในภาคเหนือมีอาชีพประกอบการประมงในอัตราส่วนที่น้อยมาก

ตารางที่ ๗ ก. แสดงจำนวน อัตราส่วนร้อยละของอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบ
การประมง และไม่มีประชากรชายประกอบกิจการประมง แยกตามราย
ภาค

ภาค	ไม่มีอาชีพประกอบกิจการประมง		มีอาชีพประกอบกิจการประมง		อำเภอ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กลาง	๒๕	๑๔.๘	๑๔๘	๘๕.๒	๑๗๓	๑๐๐.๐
เหนือ	๖๑	๔๔.๘	๖๔	๕๑.๒	๑๒๕	๑๐๐.๐
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๖๖	๕๗.๕	๗๓	๕๒.๕	๑๓๙	๑๐๐.๐
ใต้	๑๕	๑๖.๐	๗๘	๘๔.๐	๙๓	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๗ ข. แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามอัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่ประกอบอาชีพทางประมง แยกตามรายภาค (เฉพาะอำเภอที่มีประชากรชายประกอบอาชีพทางประมง)

ภาค	อัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่ประกอบอาชีพประมง				อำเภอ
	ต่ำกว่า ๒.๕	๒.๕ - ๔.๙	๕.๐ - ๗.๙	๗.๕ และสูงกว่า	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
กลาง	๑๒๗ ๘๕.๒	๗ ๘.๗	๗ ๘.๗	๘ ๕.๖	๑๔๘ ๑๐๐.๐
เหนือ	๖๘ ๑๐๐.๐	- -	- -	- -	๖๘ ๑๐๐.๐
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๗๓ ๘๘.๐	๒ ๒.๕	๘ ๙.๖	- -	๘๓ ๑๐๐.๐
ใต้	๘๘ ๕๕.๗	๑๘ ๒๘.๑	๘ ๑๐.๑	๘ ๑๐.๑	๑๑๒ ๑๐๐.๐

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบ การประมงทั้งสิ้น เป็นจำนวน ๗๓ อำเภอ หรือกล่าวได้ว่า ร้อยละ ๕๒.๕ ของอำเภอในภาคนี้เป็นอำเภอที่มีการประกอบอาชีพทางประมง ในจำนวน อำเภอทั้งหมดที่มีการประกอบอาชีพทางประมง ปรากฏว่าร้อยละ ๔๔.๐ หรือ จำนวน ๗๓ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงค่า กวาร์ร้อยละ ๒.๕ ร้อยละ ๙.๖ หรือจำนวน ๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากร ชายมีอาชีพประกอบการประมงตั้งแต่ร้อยละ ๕.๐ ขึ้นไป อย่างไรก็ตามใน จำนวน ๔ อำเภอนี้ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมง ตั้งแต่ร้อยละ ๕.๐ ถึง ๗.๔ ทั้งสิ้น ไม่ปรากฏว่ามีอำเภอใดที่ประชากรชาย มีอาชีพประกอบการประมงตั้งแต่ร้อยละ ๗.๕ ขึ้นไป ส่วนอำเภอที่เหลือนอก จากนี้ ซึ่งมีจำนวน ๗๕ อำเภอ หรือร้อยละ ๙๐.๔ เป็นอำเภอที่ประชากรชาย มีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

ภาคใต้ มีอำเภอที่มีการประกอบอาชีพทางประมงทั้งสิ้น จำนวน ๗๕ อำเภอ หรือร้อยละ ๔๔.๐ ของอำเภอทั้งหมดในภาคใต้ เป็นอำเภอที่มีการ ประกอบอาชีพทางประมง ในจำนวนอำเภอที่มีการประกอบอาชีพทางประมง ทั้งหมด ปรากฏว่าอำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๕๕.๗ หรือจำนวน ๔๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อยละ ๒.๕ และมีจำนวนถึงร้อยละ ๒๐.๒ หรือจำนวน ๑๖ อำเภอ ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่สูงกว่า ในภาคอื่น ๆ ทั้งหมด เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมง ตั้งแต่ร้อยละ ๕.๐ ขึ้นไป และในจำนวน ๑๖ อำเภอนี้ ๔ อำเภอ หรือร้อย ละ ๑๐.๑ ของอำเภอที่มีการประกอบอาชีพทางประมง เป็นอำเภอที่ประชากร ชายมีอาชีพประกอบการประมงตั้งแต่ร้อยละ ๗.๕ ขึ้นไป ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่สูง กว่าในภาคอื่น ๆ เช่นกัน ส่วนอำเภอที่เหลือคือร้อยละ ๗๕.๔ หรือจำนวน ๖๓ อำเภอ เป็นอำเภอที่ประชากรชายมีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

จากผลของการศึกษาอัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่มีอาชีพ
 ประกอบการประมงในภาคต่าง ๆ ดังกล่าว พอจะสรุปได้กว้าง ๆ ว่า อำเภอ
 ส่วนใหญ่ในทุกภาคมีอัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่มีอาชีพประกอบการประมง
 ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐ ยกเว้นภาคเหนือเพียงภาคเดียวที่มีอำเภอซึ่งมีการประกอบ
 อาชีพทางประมงทั้งหมด มีประชากรชายที่มีอาชีพประกอบการประมงต่ำกว่าร้อย
 ละ ๒.๕ ภาคใต้เป็นภาคที่มีอำเภอที่มีอัตราส่วนร้อยละของประชากรชายที่มีอาชีพ
 ประกอบการประมงสูงที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากมีลักษณะพื้นที่เป็นคาบสมุทร อำเภอ
 ที่อยู่ชายทะเลมีจำนวนมากกว่ในภาคอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ อำเภอในภาค
 กลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือตามลำดับ

อัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีโคทำการ เกษตร การศึกษาอัตราส่วน
 ร้อยของประชากรที่มีโคทำการ เกษตร ทำให้ทราบถึงลักษณะหรือภาวะความเป็น
 เมืองของประชากรในอำเภอต่าง ๆ ทั้งนี้โดยให้ค่านิยามลักษณะหรือภาวะความ
 เป็นเมืองว่า เขตอำเภอที่มีอัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีโคทำการ เกษตร สูง
 กว่า น่าจะมีลักษณะหรือภาวะความเป็นเมืองสูงกว่าอำเภอที่มีอัตราส่วนร้อยละของ
 ประชากรที่มีโคทำการ เกษตรต่ำกว่า จากการศึกษาอัตราส่วนร้อยละของประชากร
 ที่มีโคทำการ เกษตรในอำเภอต่าง ๆ จำนวน ๕๐๗ อำเภอ (ไม่รวมอำเภอที่ไม่
 สามารถหาข้อมูลได้ซึ่งมีจำนวน ๒๕ อำเภอ) ปรากฏว่าในอำเภอต่าง ๆ ดังกล่าว
 มีประชากรที่มีโคทำการ เกษตรตั้งแต่ร้อยละ ๒.๒ ถึงร้อยละ ๔๔.๖ จากการศึกษา
 อัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีโคทำการ เกษตรของอำเภอในภาคต่าง ๆ ปรากฏ
 ผลดังต่อไปนี้ (ดูตารางที่ ๔)

ภาคกลาง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๔.๔ หรือจำนวน ๗๕ อำเภอ
 เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการ เกษตรร้อยละ ๑๐.๐ ถึง ๒๕.๕ อำเภอ
 ที่มีประชากรที่มีโคทำการ เกษตร ตั้งแต่ร้อยละ ๓๐.๐ ขึ้นไป มีจำนวนถึง ๔๔

๒๔ ตารางที่ ๖ ในภาคผนวก

ตารางที่ ๔ แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามอัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีไคทำการ เกษตร

ภาค	อัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีไคทำการ เกษตร								อำเภอ	
	ต่ำกว่า ๑๐.๐		๑๐.๐-๒๕.๐		๓๐.๐-๕๕.๕		๕๐.๐และสูงกว่า			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
กลาง	๑๐	๕.๕	๗๕	๕๕.๕	๕๓	๓๑.๕	๓๑	๑๘.๓	๑๖๕	๑๐๐.๐
เหนือ	๓๑	๒๖.๕	๗๕	๖๕.๑	๔	๖.๕	๓	๒.๖	๑๑๗	๑๐๐.๐
ตะวันออก										
เพียงเหนือ๗๒		๕๖.๗	๕๒	๕๐.๕	๓	๒.๕	-	-	๑๒๗	๑๐๐.๐
ใต้	๒๗	๒๔.๗	๕๐	๕๓.๒	๑๒	๑๒.๕	๕	๕.๓	๕๕	๑๐๐.๐

อำเภอ หรือร้อยละ ๔๕.๓ ซึ่งในจำนวนอำเภอดังกล่าวแล้วนี้ปรากฏว่ามีจำนวนถึงร้อยละ ๑๔.๓ หรือ ๓๑ อำเภอที่เป็นอำเภอที่มีประชากรเกษตรในอัตราส่วนที่สูงมาก คือตั้งแต่ร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป ซึ่งอำเภอที่มีลักษณะดังกล่าวนี้มีเพียงอัตราส่วนที่น้อยมาก สำหรับภาคเหนือและภาคใต้ และปรากฏว่าในภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีอำเภอใดเลยที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรสูงถึงร้อยละ ๕๐.๐ ขึ้นไป นอกจากนี้จากการศึกษากลุ่มอำเภอในภาคกลางที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรในอัตราส่วนที่สูงมากเช่นนี้ ปรากฏว่าส่วนใหญ่เป็นอำเภอที่อยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรีแทบทั้งสิ้น ซึ่งอำเภอใน ๒ จังหวัดนี้เป็นอำเภอที่ไม่อยู่ในชายการจักระคัม ความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสำหรับการศึกษาคั้งนี้

ภาคเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๖๔.๑ หรือจำนวน ๙๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรร้อยละ ๑๐.๐ ถึง ๒๕.๕ มีจำนวนถึงร้อยละ ๕๐.๖ หรือ ๑๐๖ อำเภอ ที่เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรต่ำกว่าร้อยละ ๓๐.๐ มีเพียงจำนวนน้อยมากคือร้อยละ ๕.๔ หรือ ๑๑ อำเภอเท่านั้นที่เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรสูงตั้งแต่ร้อยละ ๓๐.๐ ขึ้นไป

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอแทบทั้งหมดในภาคนี้ คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๙๗.๖ หรือ ๑๒๔ อำเภอที่เป็นอำเภอที่มีโคทำการเกษตรต่ำกว่าร้อยละ ๓๐.๐ และในกลุ่มอำเภอดังกล่าวมีจำนวนถึง ๙๒ อำเภอ หรือร้อยละ ๙๖.๗ ที่เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรในอัตราส่วนที่ต่ำมากคือไม่ถึงร้อยละ ๑๐.๐ อัตราส่วนของอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรตั้งแต่ร้อยละ ๓๐.๐ ขึ้นไปต่อจำนวนอำเภอทั้งหมดมีอยู่ต่ำมาก คือมีเพียงร้อยละ ๒.๔ หรือจำนวน ๓ อำเภอ ซึ่งในจำนวน ๓ อำเภอนี้ ปรากฏว่าไม่มีอำเภอใดเลยที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรสูงถึงร้อยละ ๕๐.๐

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๕๓.๒ หรือจำนวน ๕๐ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรร้อยละ ๑๐.๐ ถึง ๒๕.๕ และมีจำนวนถึงร้อยละ ๔๑.๕ หรือ ๗๗ อำเภอ ที่เป็นอำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรต่ำกว่าร้อยละ ๓๐.๐ อำเภอที่มีประชากรที่มีโคทำการเกษตรตั้งแต่

ร้อยละ ๓๐.๐ ขึ้นไป มีจำนวน ๑๗ อำเภอ หรือร้อยละ ๑๔.๑

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีโคทำการ เกษตรในภาคต่าง ๆ แล้ว พอจะสรุปได้ว่า อำเภอในภาคกลางเป็นอำเภอที่มี อัตราส่วนร้อยละของประชากรที่มีโคทำการ เกษตรสูงที่สุด รองลงมาคือแก้อำเภอ ในภาคใต้ อำเภอในภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามลำดับ

ปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงานสาธารณะ การศึกษาปริมาณ

เงินลงทุนของรัฐบาลในคานงานสาธารณะ โดยศึกษาถึงจำนวนงบประมาณราย จ่ายที่กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติโคจ่ายให้แก่อำเภอ ต่าง ๆ ต่อประชากรร้อยคนในเวลาหนึ่งปีโดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ จะทำให้ทราบว่าประชากรในอำเภอโคได้รับความช่วยเหลือจาก รัฐบาลในคานงานการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมมากน้อยกว่ากันเพียงโค จาก การศึกษาปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงานสาธารณะที่คาคความลประโยชน์ จะคคถึงประชากรโดยแท้จริงในอำเภอคคอง ๆ เป็นจำนวน ๕๐๒ อำเภอ (อำเภอที่ไม่สามารถหาข้อมูลโคมีจำนวน ๓๐ อำเภอ) ปรากฏว่างบประมาณ รายจ่ายของอำเภอคคอง ๆ ในคานงานสาธารณะมีจำนวนเงินคั้งแต่ ๕ บาทจน ถึง ๑๖,๕๔๒ บาท ต่อประชากรร้อยคนในระยะเวลาดหนึ่งปี โดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ และประชากรในอำเภอในภาคคคอง ๆ โครับ ปริมาณเงินช่วยเหลือในคานงานสาธารณะ เป็นจำนวนที่คคกคคองกันคคงคคไปนี้ (คคตารางที่ ๕)

ภาคกลาง อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๒.๓ หรือจำนวน ๗๑ อำเภอ เป็นอำเภอที่มีงบประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะคั้งแต่ ๑,๒๐๐ บาทขึ้นไป ต่อประชากรร้อยคนในระยะเวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย ร้อยละ ๖๔.๓ หรือจำนวน ๑๐๔ อำเภอเป็นอำเภอที่มีงบประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะ คั้งแต่ ๔๐๐ บาทขึ้นไปต่อประชากรร้อยคนในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย ส่วนที่เหลือคือร้อยละ

๒๕ คคตารางที่ ๗ ในภาคผนวก

ตารางที่ ๕ แสดงปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะต่อประชากร
ร้อยคนในระยะเวลาหนึ่งปีโดยเฉลี่ย จากปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง
พ.ศ. ๒๕๑๑

ภาค	ปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ				อำเภอ
	ต่ำกว่า ๕๐๐บาท	๕๐๐-๗๕๕บาท	๗๕๕-๑๑๑๑บาท	๑๒๐๐บาทและสูงกว่า	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	
กลาง	๑๕ ๘.๕	๕๕ ๒๖.๘	๓๓ ๒๖.๐	๓๑ ๕๒.๓	๑๖๘ ๑๐๐.๐
เหนือ	๕๕ ๓๓.๖	๕๕ ๕๒.๐	๑๒ ๑๐.๒	๑๒ ๑๐.๒	๑๑๓ ๑๐๐.๐
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๓๑ ๕๖.๘	๓๓ ๒๖.๕	๑๓ ๑๐.๕	๘ ๖.๕	๑๒๕ ๑๐๐.๐
ใต้	๓๘ ๕๑.๕	๒๑ ๒๒.๘	๑๒ ๑๓.๐	๒๑ ๒๒.๘	๕๒ ๑๐๐.๐

๓๕.๗ หรือจำนวน ๖๐ อำเภอ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่ายในคานงาน สาธารณะต่ำกว่า ๔๐๐ บาท ต่อประชากรร้อยคนในระยะเวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย

ภาคเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๕๖.๐ หรือจำนวน ๔๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะตั้งแต่ ๔๐๐ ถึง ๗๕๕ บาท ต่อประชากรร้อยคนในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย มีเพียงร้อยละ ๒๐.๔ หรือ จำนวน ๒๔ อำเภอที่เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณ รายจ่ายคานงานสาธารณะตั้งแต่ ๔๐๐ บาทขึ้นไปต่อประชากรร้อยคนในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย ส่วนที่เหลือ ซึ่งมีจำนวนถึง ๕๓ อำเภอหรือร้อยละ ๕๕.๖ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่าย ในคานงานสาธารณะต่ำกว่า ๔๐๐ บาท ต่อประชากรร้อยคนในระยะเวลาดหนึ่งปี โดยเฉลี่ย

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๕๖.๔ หรือ จำนวน ๑๐๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะต่ำกว่า ๔๐๐ บาท ต่อประชากรร้อยคนในระยะเวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย อำเภอที่มั่งบ ประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะตั้งแต่ ๔๐๐ บาท ขึ้นไปต่อประชากรร้อยคน ในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย มีเพียง ๒๑ อำเภอหรือร้อยละ ๑๖.๔ ของอำเภอ ทั้งหมดในภาคนี้ ส่วนอำเภอที่เหลือซึ่งมีจำนวนถึง ๑๐๔ อำเภอหรือร้อยละ ๘๓.๖ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะต่ำกว่า ๔๐๐ บาท ต่อ ประชากรร้อยคนในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่คือร้อยละ ๔๐.๔ หรือจำนวน ๕๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่ายในคานงานสาธารณะต่ำกว่า ๔๐๐ บาท ต่อ ประชากรร้อยคนในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย ร้อยละ ๕๕.๔ หรือจำนวน ๓๓ อำเภอเป็นอำเภอที่มั่งบประมาณ รายจ่ายในคานงานสาธารณะตั้งแต่ ๔๐๐ บาท ขึ้นไปต่อประชากรร้อยคนในระยะ เวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย ส่วนอำเภอที่เหลือคือร้อย ละ ๒๔.๒ หรือจำนวน ๕๔ อำเภอ เป็นอำเภอที่มั่งบประมาณรายจ่ายในคานงาน สาธารณะต่ำกว่า ๔๐๐ บาท ต่อประชากรร้อยคนในระยะเวลาดหนึ่งปีโดยเฉลี่ย

จากการศึกษาปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะต่อ
 ประชากรร้อยคนในเวลาหนึ่งปีโดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑
 ของอำเภอต่าง ๆ ในภาคต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว พอจะสรุปไปอย่างกว้าง ๆ
 ว่า ภาคกลางเป็นภาคที่ประชากรในอำเภอส่วนใหญ่ได้รับปริมาณเงินช่วยเหลือ
 ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมากที่สุดในระยะปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ.
 ๒๕๑๑ รองลงมาได้แก่อำเภอในภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ตามลำดับ

เมื่อได้พิจารณาลักษณะการได้เปรียบและเสียเปรียบในด้านความเจริญ
 ทางเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละอำเภอ จากกรณีทั้งหมดที่ใช้วัดระดับความ
 เจริญทางเศรษฐกิจและสังคมโดยให้ค่าความสำคัญของกรณีที่ใช้วัดทั้งหมดเท่าๆ
 กัน ตามวิธีการดังกล่าวแล้วในบทที่ ๒ สามารถนำอำเภอทั้งหมด (ยกเว้น
 อำเภอในจังหวัดพระนครและธนบุรี) มาจัดเรียงลำดับจากอำเภอที่มีระดับความ
 เจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงที่สุดจนกระทั่งถึงอำเภอที่มีความเจริญ
 ทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำที่สุด และจัดแยกกลุ่มออกได้เป็นจำนวน ๔
 กลุ่มใหญ่ ๆ (ดังตารางที่ ๑๐)

จากการแบ่งกลุ่มและเรียงลำดับอำเภอดังกล่าวนี้สามารถนำมาอธิบาย
 สรุปได้ดังตารางที่ ๑๑ ก. และตารางที่ ๑๑ ข.

จากตารางที่ ๑๑ ก. แสดงให้เห็นว่าอำเภอต่าง ๆ ที่จัดอยู่ในกลุ่มที่มี
 ความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงสุดซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๔
 อำเภอ ส่วนใหญ่หรือร้อยละ ๗๕.๘ (๙๔ อำเภอ) เป็นอำเภอที่อยู่ในภาคกลาง
 รองลงมาได้แก่อำเภอในภาคใต้ อำเภอในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ที่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีอัตราส่วนน้อยที่สุด

กลุ่มที่ ๒ ได้แก่กลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็น
 อันดับที่สอง ซึ่งมีจำนวน ๑๑๒ อำเภอ ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้แก่อำเภอในภาคใต้
 คือร้อยละ ๖๖.๘ (๗๐ อำเภอ) ของอำเภอในกลุ่มนี้เป็นอำเภอในภาคใต้ รอง

ตารางที่ ๑๐ การจัดจำแนกกลุ่มอำเภอเรียงลำดับตามความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ข้อที่ ๔ โคกแกกกลุ่มอำเภอที่ประชากรมีระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม สูงเป็นอันดับที่ ๑

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรม	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรม
๑	บางไทร	อยุธยา	๘.๓	๑๗	องครักษ์	นครนายก	๗.๖
๒	บ้านหมี่	ลพบุรี	๘.๒	๑๘	ลำลูกกา	ปทุมธานี	๗.๖
๓	เมือง	เพชรบุรี	๘.๑	๑๙	เมือง	พังงา	๗.๖
๔	บางปลาร้า	สุพรรณบุรี	๘.๑	๒๐	บางปะอิน	อยุธยา	๗.๖
๕	สรรพยา	ชัยนาท	๘.๐	๒๑	ท่าเรือ	อยุธยา	๗.๖
๖	อินทร์บุรี	สิงห์บุรี	๗.๘	๒๒	นครหลวง	อยุธยา	๗.๖
๗	เมือง	อยุธยา	๗.๘	๒๓	ผักไห่	อยุธยา	๗.๖
๘	วังน้อย	อยุธยา	๗.๘	๒๔	กระทุ่มแบน	สมุทรสาคร	๗.๖
๙	ชัยบุรี	ปทุมธานี	๗.๘	๒๕	บางแพ	ราชบุรี	๗.๖
๑๐	ท่าม่วง	ลพบุรี	๗.๘	๒๖	บุณฑริก	อุบลราชธานี	๗.๖
๑๑	ป่าโมกข์	อ่างทอง	๗.๘	๒๗	หนองเสือ	ปทุมธานี	๗.๕
๑๒	เมือง	สิงห์บุรี	๗.๗	๒๘	บ้านแพรง	อยุธยา	๗.๕
๑๓	บ้านสร้าง	ปราจีนบุรี	๗.๗	๒๙	ลาดบัวหลวง	อยุธยา	๗.๕
๑๔	บางซ้าย	อยุธยา	๗.๗	๓๐	บางพลี	สมุทรปราการ	๗.๕
๑๕	บ้านแหลม	เพชรบุรี	๗.๗	๓๑	บ้านโพธิ์	ฉะเชิงเทรา	๗.๕
๑๖	บางปะกง	ฉะเชิงเทรา	๗.๗	๓๒	อุทัย	อยุธยา	๗.๕

หมายเหตุ กรรมหมายดังคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมที่วัดระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐(ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๓๓	เสนา	อยุธยา	๗.๔	๕๔	เมือง	ปราจีนบุรี	๗.๐
๓๔	บางเลน	นครปฐม	๗.๔	๕๕	สามงาม	พิจิตร	๗.๐
๓๕	บางบาล	อยุธยา	๗.๔	๕๖	เมือง	ปทุมธานี	๗.๐
๓๖	บางมุลนานก	พิจิตร	๗.๓	๕๗	บางบัวทอง	นนทบุรี	๗.๐
๓๗	เมือง	อ่างทอง	๗.๓	๕๘	เมือง	นครนายก	๗.๐
๓๘	หาคีใหญ่	สงขลา	๗.๓	๕๙	ศรีราชา	ชลบุรี	๗.๐
๓๙	วัดเพลง	ราชบุรี	๗.๓	๖๐	บางละมุง	ชลบุรี	๗.๐
๔๐	เมือง	สมุทรปราการ	๗.๓	๖๑	พานทอง	ชลบุรี	๗.๐
๔๑	พารัช	อยุธยา	๗.๓	๖๒	ไชโย	อ่างทอง	๗.๐
๔๒	เมือง	นครสวรรค์	๗.๓	๖๓	แสวงหา	อ่างทอง	๗.๐
๔๓	นครไชยศรี	นครปฐม	๗.๓	๖๔	ชะอำ	เพชรบุรี	๖.๔
๔๔	อุททอง	สุพรรณบุรี	๗.๒	๖๕	บางปะหัน	อยุธยา	๖.๔
๔๕	สะเคา	สงขลา	๗.๑	๖๖	บ้านแพ้ว	สมุทรสาคร	๖.๔
๔๖	บางบ่อ	สมุทรปราการ	๗.๑	๖๗	เมือง	สมุทรสาคร	๖.๔
๔๗	เมือง	ฉะเชิงเทรา	๗.๑	๖๘	เมือง	สิงห์บุรี	๖.๔
๔๘	มโนรมย์	ชัยนาท	๗.๑	๖๙	สามชุก	สุพรรณบุรี	๖.๔
๔๙	บางน้ำเปรี้ยว	ฉะเชิงเทรา	๗.๑	๗๐	ตะพานหิน	พิจิตร	๖.๔
๕๐	ไทรน้อย	นนทบุรี	๗.๑	๗๑	ปากพลี	นครนายก	๖.๔
๕๑	มหาราช	อยุธยา	๗.๑	๗๒	เมือง	หนองคาย	๖.๔
๕๒	วารินชำราบ	อุบลราชธานี	๗.๐	๗๓	ปากพะยูน	พัทลุง	๖.๔
๕๓	บางระจัน	สิงห์บุรี	๗.๐	๗๔	เมือง	ชลบุรี	๖.๗

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญ
ทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๗๕	เมือง	จันทบุรี	บ.๗	๘๖	พรหมพิราม	พิษณุโลก	บ.๖
๗๖	ชุมแสง	นครสวรรค์	บ.๗	๘๗	เมือง	ราชบุรี	บ.๖
๗๗	สามโคก	ปทุมธานี	บ.๗	๘๘	สละบายอย	สงขลา	บ.๖
๗๘	ลาดหลุมแก้ว	ปทุมธานี	บ.๗	๘๙	เมือง	อุทัยธานี	บ.๖
๗๙	ปากเกร็ด	นนทบุรี	บ.๗	๑๐๐	เสาไห้	สระบุรี	บ.๕
๘๐	คลองหลวง	ปทุมธานี	บ.๗	๑๐๑	โพธิ์ทอง	อ่างทอง	บ.๕
๘๑	ท่ายเหมือง	พังงา	บ.๗	๑๐๒	เมือง	ชัยนาท	บ.๕
๘๒	เขายอย	เพชรบุรี	บ.๗	๑๐๓	พนมสารคาม	ฉะเชิงเทรา	บ.๕
๘๓	อรัญประเทศ	ปราจีนบุรี	บ.๗	๑๐๔	ตึกทับ	ชลบุรี	บ.๕
๘๔	เมือง	ภูเก็ต	บ.๗	๑๐๕	เมือง	ปัตตานี	บ.๕
๘๕	ประจันตคาม	ปราจีนบุรี	บ.๗	๑๐๖	เกาะคอเขา	พังงา	บ.๕
๘๖	หนองแค	สระบุรี	บ.๗	๑๐๗	เขาชัยสน	พัทลุง	บ.๕
๘๗	หนองแขง	สระบุรี	บ.๗	๑๐๘	เมือง	พิษณุโลก	บ.๕
๘๘	เมือง	อุตรธานี	บ.๗	๑๐๙	พรหมบุรี	สิงห์บุรี	บ.๕
๘๙	เมือง	ลพบุรี	บ.๖	๑๑๐	เทพา	สงขลา	บ.๕
๙๐	ไชยา	สุราษฎร์ธานี	บ.๖	๑๑๑	สองพี่น้อง	สุพรรณบุรี	บ.๕
๙๑	วิเศษชัยชาญ	อ่างทอง	บ.๖	๑๑๒	ยานตาขาว	ตรัง	บ.๕
๙๒	หันคา	ชัยนาท	บ.๖	๑๑๓	พนมทวน	กาญจนบุรี	บ.๓
๙๓	ชลุง	จันทบุรี	บ.๖	๑๑๔	เกาะลันตา	กระบี่	บ.๓
๙๔	เกาะสีชัง	ชลบุรี	บ.๖	๑๑๕	บางใหญ่	นนทบุรี	บ.๓
๙๕	ตะกั่วทุ่ง	พังงา	บ.๖	๑๑๖	ควนขนุน	พัทลุง	บ.๓

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญ
ทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๑๑๓	เมือง	พิจิตร	๖.๓	๑๒๑	เค็มบางนางบัว	สุพรรณบุรี	๖.๓
๑๑๔	ทับสะแก	ประจวบคีรีขันธ์	๖.๓	๑๒๒	บ้านหมอ	สระบุรี	๖.๓
๑๑๕	โพธาราม	ราชบุรี	๖.๓	๑๒๓	คลองใหญ่	ตราด	๖.๓
๑๒๐	แก่ง	ระยอง	๖.๓	๑๒๔	บ้านคาน	อุบลราชธานี	๖.๓
คลอไต่ที่ ๓ ไต่แยกกลุ่มอำเภอที่ประชากรมีระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรมสูง เป็นอันดับที่ ๒							
๑๒๕	เมือง	กระบี่	๖.๒	๑๓๕	เมือง	ตรัง	๖.๑
๑๒๖	แมทา	ลำพูน	๖.๒	๑๔๐	แหลมงอบ	ตราด	๖.๑
๑๒๗	ชนแดน	เพชรบูรณ์	๖.๒	๑๔๑	เมือง	ตราด	๖.๑
๑๒๘	นาทวี	สงขลา	๖.๒	๑๔๒	เชียงใหม่	เชียงใหม่	๖.๐
๑๒๙	แหลมสิงห์	จันทบุรี	๖.๑	๑๔๓	อมกอย	เชียงใหม่	๖.๐
๑๓๐	กระนวน	ขอนแก่น	๖.๑	๑๔๔	พนัสนิคม	ชลบุรี	๖.๐
๑๓๑	บ้านนา	นครนายก	๖.๑	๑๔๕	หนองเรือ	ขอนแก่น	๖.๐
๑๓๒	เมือง	นราธิวาส	๖.๑	๑๔๖	กะปง	พังงา	๖.๐
๑๓๓	คำเนินสะควก	ราชบุรี	๖.๑	๑๔๗	บ้านลาด	เพชรบุรี	๖.๐
๑๓๔	เมือง	ระยอง	๖.๑	๑๔๘	เมือง	พิจิตร	๖.๐
๑๓๕	พระประแดง	สมุทรปราการ	๖.๑	๑๔๙	ปากท่อ	ราชบุรี	๖.๐
๑๓๖	เมือง	สมุทรสงคราม	๖.๑	๑๕๐	จตุรพักตรพิมาน	ร้อยเอ็ด	๖.๐
๑๓๗	เมือง	สระบุรี	๖.๑	๑๕๑	บ้านคานลานหอย	สุโขทัย	๖.๐
๑๓๘	ทุ่งหวา	สตูล	๖.๑	๑๕๒	เมือง	สงขลา	๖.๐

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๑๕๓	กุ่งไกรลาศ	สุโขทัย	๒.๐	๑๗๕	เมือง	เชียงใหม่	๕.๓
๑๕๔	ทุ่งเสลี่ยม	สุโขทัย	๒.๐	๑๗๖	คลองขลุง	กำแพงเพชร	๕.๓
๑๕๕	ศรีประจันต์	สุพรรณบุรี	๒.๐	๑๗๗	งาว	ลำปาง	๕.๓
๑๕๖	เมือง	สุราษฎร์ธานี	๒.๐	๑๗๘	วาปีปทุม	มหาสารคาม	๕.๓
๑๕๗	ท่าชนะ	สุราษฎร์ธานี	๒.๐	๑๗๙	บรรพตพิสัย	นครสวรรค์	๕.๓
๑๕๘	บางกลา	ฉะเชิงเทรา	๕.๘	๑๘๐	หัวไทร	นครศรีธรรมราช	๕.๓
๑๕๙	แม่อาย	เชียงใหม่	๕.๘	๑๘๑	บางระกำ	พิษณุโลก	๕.๓
๑๖๐	ชุมแพ	ขอนแก่น	๕.๘	๑๘๒	ทับปุด	พังงา	๕.๓
๑๖๑	บ้านไผ่	ขอนแก่น	๕.๘	๑๘๓	เกาะยาว	พังงา	๕.๓
๑๖๒	อ่าวลึก	กระบี่	๕.๘	๑๘๔	บางสะพาน	ประจวบคีรีขันธ์	๕.๓
๑๖๓	ชัยบาดาล	ลพบุรี	๕.๘	๑๘๕	เกษตรวิสัย	ร้อยเอ็ด	๕.๓
๑๖๔	โกรกพระ	นครสวรรค์	๕.๘	๑๘๖	แก่งคอย	สระบุรี	๕.๓
๑๖๕	บางกระทุ่ม	พิษณุโลก	๕.๘	๑๘๗	เมือง	สตูล	๕.๓
๑๖๖	ตะกั่วป่า	พังงา	๕.๘	๑๘๘	เมือง	สุโขทัย	๕.๓
๑๖๗	บ้านคา	ระยอง	๕.๘	๑๘๙	รัตนบุรี	สุรินทร์	๕.๓
๑๖๘	วัฒนานคร	ปราจีนบุรี	๕.๘	๑๙๐	อุ้มผาง	ตาก	๕.๓
๑๖๙	จะนะ	สงขลา	๕.๘	๑๙๑	ห้วยยอด	ตรัง	๕.๓
๑๗๐	เมือง	สุรินทร์	๕.๘	๑๙๒	พนา	อุบลราชธานี	๕.๓
๑๗๑	ลำโรงทาน	สุรินทร์	๕.๘	๑๙๓	หนองขาหย่าง	อุทัยธานี	๕.๓
๑๗๒	เมือง	ตาก	๕.๘	๑๙๔	สรรคบุรี	ชัยนาท	๕.๖
๑๗๓	เมือง	อุบลราชธานี	๕.๘	๑๙๕	เมือง	ขอนแก่น	๕.๖
๑๗๔	เมือง	ยะลา	๕.๘	๑๙๖	โคกสำโรง	ลพบุรี	๕.๖

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญ
ทางเศรษฐกิจของแต่ละสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๑๙๗	เมือง	มหาสารคาม	๕.๖	๒๑๗	เมือง	กาฬสินธุ์	๕.๔
๑๙๘	คาสลี	นครสวรรค์	๕.๖	๒๑๘	คลองท่อม	กระบี่	๕.๔
๑๙๙	สุโขทัย	นราธิวาส	๕.๖	๒๑๙	สูงเนิน	นครราชสีมา	๕.๔
๒๐๐	เมือง	ประจวบคีรีขันธ์	๕.๖	๒๒๐	พยุหะคีรี	นครสวรรค์	๕.๔
๒๐๑	บ้านโป่ง	ราชบุรี	๕.๖	๒๒๑	ท่าตะโก	นครสวรรค์	๕.๔
๒๐๒	อัมพวา	สมุทรสงคราม	๕.๖	๒๒๒	ลานสะกา	นครศรีธรรมราช	๕.๔
๒๐๓	คีรีมาศ	สุโขทัย	๕.๖	๒๒๓	ปากพอง	นครศรีธรรมราช	๕.๔
๒๐๔	เมตง	ยะลา	๕.๖	๒๒๔	วีธเสาะ	นราธิวาส	๕.๔
๒๐๕	หนองฉาง	อุทัยธานี	๕.๖	๒๒๕	เมือง	นนทบุรี	๕.๔
๒๐๖	คอนสาร	ชัยภูมิ	๕.๕	๒๒๖	ท่าบ่อ	หนองคาย	๕.๔
๒๐๗	บ้านโฮ้ง	ลำพูน	๕.๕	๒๒๗	ถลาง	ภูเก็ต	๕.๔
๒๐๘	สีคิ้ว	นครราชสีมา	๕.๕	๒๒๘	ศรีมหาโพธิ์	ปราจีนบุรี	๕.๔
๒๐๙	อาจสามารถ	ร้อยเอ็ด	๕.๕	๒๒๙	เมือง	ระนอง	๕.๔
๒๑๐	วาริชภูมิ	สกลนคร	๕.๕	๒๓๐	พรหมานิคม	สกลนคร	๕.๔
๒๑๑	สวรรค์โลก	สุโขทัย	๕.๕	๒๓๑	บางคนที	สมุทรสงคราม	๕.๔
๒๑๒	แม่ออก	ตาก	๕.๕	๒๓๒	พระพุทธรบาท	สระบุรี	๕.๔
๒๑๓	โนนสัง	อุดรธานี	๕.๕	๒๓๓	ศรีสำโรง	สุโขทัย	๕.๔
๒๑๔	ยุหะ	ยะลา	๕.๕	๒๓๔	กาฬจนคิษฐ์	สุราษฎร์ธานี	๕.๔
๒๑๕	ท่าใหม่	จันทบุรี	๕.๔	๒๓๕	ปะเหลียน	ตรัง	๕.๔
๒๑๖	เมือง	ชุมพร	๕.๔	๒๓๖	มหาชนะชัย	อุบลราชธานี	๕.๔

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ควอไทล์ที่ ๒ ไค์แก่กลุ่มอำเภอที่ประชากรมีระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรมสูง เป็นอันดับที่ ๓

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรม	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรม
๒๓๗	วัดสิงห์	ชัยนาท	๕.๓	๒๕๕	กระทุ่ม	ภูเก็ท	๕.๓
๒๓๘	แก่งคุด	ชัยภูมิ	๕.๓	๒๕๖	หัวหิน	ประจวบคีรีขันธ์	๕.๓
๒๓๙	สันทราย	เชียงใหม่	๕.๓	๒๕๗	วังชัน	แพร่	๕.๓
๒๔๐	บ้านบึง	ชลบุรี	๕.๓	๒๕๘	สุวรรณภูมิ	ร้อยเอ็ด	๕.๓
๒๔๑	ส่ว	ชุมพร	๕.๓	๒๕๙	ละงู	สตูล	๕.๓
๒๔๒	เมือง	กาญจนบุรี	๕.๓	๒๖๐	ชุมพลบุรี	สุรินทร์	๕.๓
๒๔๓	ทองผาภูมิ	กาญจนบุรี	๕.๓	๒๖๑	แม่ระมาด	ตาก	๕.๓
๒๔๔	สามพราน	นครปฐม	๕.๓	๒๖๒	ม่วงสามสิบ	อุบลราชธานี	๕.๓
๒๔๕	ปากช่อง	นครราชสีมา	๕.๓	๒๖๓	พิบูลมังสาหาร	อุบลราชธานี	๕.๓
๒๔๖	แวง	นราธิวาส	๕.๓	๒๖๔	อำนาจเจริญ	อุบลราชธานี	๕.๓
๒๔๗	บึงกาฬ	หนองคาย	๕.๓	๒๖๕	พิชัย	อุตรดิตถ์	๕.๓
๒๔๘	หนองจิก	ปัตตานี	๕.๓	๒๖๖	คอนสวรรค์	ชัยภูมิ	๕.๒
๒๔๙	บางกรวย	นนทบุรี	๕.๓	๒๖๗	ชะอำ	จันทบุรี	๕.๒
๒๕๐	ดอง	แพร่	๕.๓	๒๖๘	ตะเมิง	เชียงใหม่	๕.๒
๒๕๑	วัดโบสถ์	พิษณุโลก	๕.๓	๒๖๙	แม่จัน	เชียงราย	๕.๒
๒๕๒	ท่ายาง	เพชรบุรี	๕.๓	๒๗๐	พิศณุโลก	มหาสารคาม	๕.๒
๒๕๓	โพทะเล	พิจิตร	๕.๓	๒๗๑	ปราณบุรี	ประจวบคีรีขันธ์	๕.๒
๒๕๔	สอง	แพร่	๕.๓	๒๗๒	จอมบึง	ราชบุรี	๕.๒

หมายเหตุ กรรมนี้หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมที่วัดระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๒๗๓	รัตนภูมิ	สงขลา	๕.๒	๒๕๔	สารภี	เชียงใหม่	๕.๐
๒๗๔	ศรีษะเกษ	สุรินทร์	๕.๒	๒๕๕	เวียงป่าเป้า	เชียงราย	๕.๐
๒๗๕	สังขะ	สุรินทร์	๕.๒	๒๕๖	เชียงของ	เชียงราย	๕.๐
๒๗๖	หนองบัวลำภู	อุดรธานี	๕.๒	๒๕๗	ภูเวียง	ขอนแก่น	๕.๐
๒๗๗	เมือง	ชัยภูมิ	๕.๑	๒๕๘	เมือง	ลำพูน	๕.๐
๒๗๘	พรวน	เชียงใหม่	๕.๑	๒๕๙	เมือง	เลย	๕.๐
๒๗๙	เมือง	กำแพงเพชร	๕.๑	๓๐๐	ป่าซาง	ลำพูน	๕.๐
๒๘๐	ทามวง	กาญจนบุรี	๕.๑	๓๐๑	กำแพงแสน	นครปฐม	๕.๐
๒๘๑	กันทรวิชัย	มหาสารคาม	๕.๑	๓๐๒	เมือง	นครราชสีมา	๕.๐
๒๘๒	จามทะเลสอ	นครราชสีมา	๕.๑	๓๐๓	ลําไย	นครสวรรค์	๕.๐
๒๘๓	โชคชัย	นครราชสีมา	๕.๑	๓๐๔	ทุ่งสง	นครศรีธรรมราช	๕.๐
๒๘๔	หนองบัว	นครสวรรค์	๕.๑	๓๐๕	บึงอ	นราธิวาส	๕.๐
๒๘๕	เมือง	นครศรีธรรมราช	๕.๑	๓๐๖	ศรีเชียงใหม่	หนองคาย	๕.๐
๒๘๖	โพนพิสัย	หนองคาย	๕.๑	๓๐๗	สามบุรี	ปัตตานี	๕.๐
๒๘๗	ยะหริ่ง	ปัตตานี	๕.๑	๓๐๘	สระแก้ว	ปราจีนบุรี	๕.๐
๒๘๘	กบินทร์บุรี	ปราจีนบุรี	๕.๑	๓๐๙	เมือง	ร้อยเอ็ด	๕.๐
๒๘๙	ละอุ่น	ระนอง	๕.๑	๓๑๐	พนมไพร	ร้อยเอ็ด	๕.๐
๒๙๐	พุนพิน	สุราษฎร์ธานี	๕.๑	๓๑๑	ระโนด	สงขลา	๕.๐
๒๙๑	เขื่องใน	อุบลราชธานี	๕.๑	๓๑๒	ทาสองยาง	ตาก	๕.๐
๒๙๒	รามัน	ยะลา	๕.๑	๓๑๓	สิเกา	ตรัง	๕.๐
๒๙๓	บ้านเขวาสี	ชัยภูมิ	๕.๐	๓๑๔	เขาสมิง	ตราด	๕.๐

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญ
ทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมสิทธิ์
๓๑๕	ยี่โสธร	อุบลราชธานี	๕.๐	๓๓๖	สุโขทัย	นครราชสีมา	๕.๕
๓๑๖	คำเขื่อนแก้ว	อุบลราชธานี	๕.๐	๓๓๗	เขกา	หนองคาย	๕.๕
๓๑๗	บันนังสตา	ยะลา	๕.๐	๓๓๘	กะเปอร์	ระนอง	๕.๕
๓๑๘	ทรวง	อุตรดิตถ์	๕.๐	๓๓๙	เสลภูมิ	ร้อยเอ็ด	๕.๕
๓๑๙	ลับแล	อุตรดิตถ์	๕.๐	๓๔๐	สว่างแดนดิน	สกลนคร	๕.๕
๓๒๐	เมือง	อุตรดิตถ์	๕.๐	๓๔๑	ปราสาท	สุรินทร์	๕.๕
๓๒๑	น้ำปาด	อุตรดิตถ์	๕.๕	๓๔๒	บ้านดุง	อุดรธานี	๕.๕
๓๒๒	ท่าปลา	อุตรดิตถ์	๕.๕	๓๔๓	กุมภวาปี	อุดรธานี	๕.๕
๓๒๓	เมือง	บุรีรัมย์	๕.๕	๓๔๔	หนองหาน	อุดรธานี	๕.๕
๓๒๔	กระสัง	บุรีรัมย์	๕.๕	๓๔๕	พากทา	อุตรดิตถ์	๕.๕
๓๒๕	ภูเขียว	ชัยภูมิ	๕.๕	๓๔๖	ประโคนชัย	บุรีรัมย์	๕.๗
๓๒๖	เทิง	ชัยภูมิ	๕.๕	๓๔๗	โป่งน้ำร้อน	จันทบุรี	๕.๗
๓๒๗	พวานกระต่าย	กำแพงเพชร	๕.๕	๓๔๘	สันป่าตอง	เชียงใหม่	๕.๗
๓๒๘	มัญจาคีรี	ขอนแก่น	๕.๕	๓๔๙	หางดง	เชียงใหม่	๕.๗
๓๒๙	พล	ขอนแก่น	๕.๕	๓๕๐	สันกำแพง	เชียงใหม่	๕.๗
๓๓๐	บรบือ	มหาสารคาม	๕.๕	๓๕๑	หลังสวน	ชุมพร	๕.๗
๓๓๑	เมือง	นครพนม	๕.๕	๓๕๒	ศรีสวัสดิ์	กาญจนบุรี	๕.๗
๓๓๒	ท่าอุเทน	นครพนม	๕.๕	๓๕๓	เจ็น	ลำปาง	๕.๗
๓๓๓	พิมาย	นครราชสีมา	๕.๕	๓๕๔	หางฉัตร	ลำปาง	๕.๗
๓๓๔	บัวใหญ่	นครราชสีมา	๕.๕	๓๕๕	ปึกธงชัย	นครราชสีมา	๕.๗
๓๓๕	ท่าศาลา	นครศรีธรรมราช	๕.๕	๓๕๖	ชาติพนม	นครพนม	๕.๗

หมายเหตุ กรรมสิทธิ์หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมสิทธิ์ที่วัดระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	ครรชนี	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	ครรชนี
๓๕๗	ชุมพวง	นครราชสีมา	๔.๗	๓๖๔	ขุนหาญ	ศรีสะเกษ	๔.๗
๓๕๘	ทากโม	นครราชสีมา	๔.๗	๓๖๕	บ้านนาสาร	สุราษฎร์ธานี	๔.๗
๓๕๙	ปะนาเระ	ปัตตานี	๔.๗	๓๖๖	เกาะสมุย	สุราษฎร์ธานี	๔.๗
๓๖๐	โคกโพธิ์	ปัตตานี	๔.๗	๓๖๗	ท่าฉาง	สุราษฎร์ธานี	๔.๗
๓๖๑	หล่มเก่า	เพชรบูรณ์	๔.๗	๓๖๘	เพ็ญ	อุดรธานี	๔.๗
๓๖๒	สูงเม่น	แพร่	๔.๗	๓๖๙	บ้านดือ	อุดรธานี	๔.๗
๓๖๓	ชัยบุรี	ร้อยเอ็ด	๔.๗	๓๗๐	ทัพทัน	อุทัยธานี	๔.๗

ควอไคลท์ • ใ้แก่กลุ่มอำเภอที่ประชากรมีระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรมสูง เป็นอันดับที่ ๔

๓๗๑	เมือง	เชียงราย	๔.๖	๓๘๑	แม่อวຍ	เชียงราย	๔.๕
๓๗๒	ลำปลายมาศ	บุรีรัมย์	๔.๖	๓๘๒	เชียงคำ	เชียงราย	๔.๕
๓๗๓	จัตุรัส	ชัยภูมิ	๔.๖	๓๘๓	พะโต๊ะ	ชุมพร	๔.๕
๓๗๔	น้ำทอง	ขอนแก่น	๔.๖	๓๘๔	สังขละบุรี	กาญจนบุรี	๔.๕
๓๗๕	เชียงยืน	มหาสารคาม	๔.๖	๓๘๕	ทาดี่	เลย	๔.๕
๓๗๖	วังทอง	พิษณุโลก	๔.๖	๓๘๖	โนนสูง	นครราชสีมา	๔.๕
๓๗๗	กระบุรี	ระนอง	๔.๖	๓๘๗	ฉวาง	นครศรีธรรมราช	๔.๕
๓๗๘	บ้านตาก	ตาก	๔.๖	๓๘๘	ระแงะ	นครราชสีมา	๔.๕
๓๗๙	กันตัง	ตรัง	๔.๖	๓๘๙	บาเจาะ	นครราชสีมา	๔.๕
๓๘๐	ชานุมาน	อุบลราชธานี	๔.๖	๓๙๐	ตาพระยา	ปราจีนบุรี	๔.๕

หมายเหตุ ครรชนีหมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกครรชนีที่วัดระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	ครรชน	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	ครรชน
๓๙๑	สามเงา	ตาก	๔.๕	๔๑๒	ศรีสงคราม	นครพนม	๔.๓
๓๙๒	เขษุมพิ	อุบลราชธานี	๔.๕	๔๑๓	ครบรี	นครราชสีมา	๔.๓
๓๙๓	คุดยสะแก	เชียงใหม่	๔.๕	๔๑๔	ชนอม	นครราชสีมา	๔.๓
๓๙๔	ทามะกา	กาญจนบุรี	๔.๕	๔๑๕	มายอ	ปัตตานี	๔.๓
๓๙๕	เมือง	นครปฐม	๔.๕	๔๑๖	วิเชียรบุรี	เพชรบูรณ์	๔.๓
๓๙๖	บ้านแพน	นครพนม	๔.๕	๔๑๗	โพนทอง	ร้อยเอ็ด	๔.๓
๓๙๗	โนนไทย	นครราชสีมา	๔.๕	๔๑๘	ซุขันธ์	ศรีสะเกษ	๔.๓
๓๙๘	ชะอวด	นครศรีธรรมราช	๔.๕	๔๑๙	ฝาง	เชียงใหม่	๔.๒
๓๙๙	เมือง	เพชรบูรณ์	๔.๕	๔๒๐	ฮอด	เชียงใหม่	๔.๒
๔๐๐	หล่มสัก	เพชรบูรณ์	๔.๕	๔๒๑	กุนินารายณ์	กาฬสินธุ์	๔.๒
๔๐๑	เมือง	สกลนคร	๔.๕	๔๒๒	บ่อพลอย	กาญจนบุรี	๔.๒
๔๐๒	คีรีรัฐนิคม	สุราษฎร์ธานี	๔.๕	๔๒๓	สมบูรณ์	ลำปาง	๔.๒
๔๐๓	เลิงนกทา	อุบลราชธานี	๔.๕	๔๒๔	แมพริก	ลำปาง	๔.๒
๔๐๔	บ้านหันจวง	ชัยภูมิ	๔.๓	๔๒๕	ราชันไศล	ศรีสะเกษ	๔.๒
๔๐๕	แมริบ	เชียงใหม่	๔.๓	๔๒๖	จอมทอง	เชียงใหม่	๔.๑
๔๐๖	เชียงดาว	เชียงใหม่	๔.๓	๔๒๗	เมือง	ลำปาง	๔.๑
๔๐๗	ปะทิว	ชุมพร	๔.๓	๔๒๘	เมือง	ศรีสะเกษ	๔.๑
๔๐๘	ไทรโยค	กาญจนบุรี	๔.๓	๔๒๙	สติงพระ	สงขลา	๔.๑
๔๐๙	เชียงคาน	เลย	๔.๓	๔๓๐	ศรีสังขาลย์	สุโขทัย	๔.๑
๔๑๐	โกสุมพิสัย	มหาสารคาม	๔.๓	๔๓๑	พุทไธสง	บุรีรัมย์	๔.๐
๔๑๑	มุกดาหาร	นครพนม	๔.๓	๔๓๒	สหัสขันธ์	กาฬสินธุ์	๔.๑

หมายเหตุ ครรชนนี้หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกครรชนที่วิเคราะห์ค่าความเจริญ
ทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	ครุฑ	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	ครุฑ
๔๓๓	คีรี	ลำพูน	๔.๐	๔๕๓	กันทรารมย์	ศรีสะเกษ	๓.๘
๔๓๔	คานชาย	เลย	๔.๐	๔๕๔	โขงเจียม	อุบลราชธานี	๓.๘
๔๓๕	เมือง	แม่ออน	๔.๐	๔๕๕	ตระการพืชผล	อุบลราชธานี	๓.๘
๔๓๖	ป่า	แม่ออน	๔.๐	๔๕๖	เขมราฐ	อุบลราชธานี	๓.๘
๔๓๗	แม่สะเรียง	แม่ออน	๔.๐	๔๕๗	สตึก	บุรีรัมย์	๓.๗
๔๓๘	คำชะอี	นครพนม	๔.๐	๔๕๘	แม่แตง	เชียงใหม่	๓.๗
๔๓๙	จักราช	นครราชสีมา	๔.๐	๔๕๙	ปง	เชียงราย	๓.๗
๔๔๐	คง	นครราชสีมา	๔.๐	๔๖๐	วังเหนือ	ลำปาง	๓.๗
๔๔๑	ทุ่งใหญ่	นครศรีธรรมราช	๔.๐	๔๖๑	เมือง	น่าน	๓.๗
๔๔๒	สิชล	นครศรีธรรมราช	๔.๐	๔๖๒	บางตลาด	กาฬสินธุ์	๓.๖
๔๔๓	เมือง	แพร่	๔.๐	๔๖๓	คำชะอี	นครราชสีมา	๓.๖
๔๔๔	วานรนิวาส	สกลนคร	๔.๐	๔๖๔	เข็ญใหญ่	นครศรีธรรมราช	๓.๖
๔๔๕	อุทุมพรพิสัย	ศรีสะเกษ	๔.๐	๔๖๕	ร่องวาง	แพร่	๓.๖
๔๔๖	ท่าคันโท	สุรินทร์	๔.๐	๔๖๖	แม่ทะ	ลำปาง	๓.๕
๔๔๗	บ้านไร่	อุทัยธานี	๔.๐	๔๖๗	กันทรลักษ์	ศรีสะเกษ	๓.๕
๔๔๘	บ้านกรวด	บุรีรัมย์	๓.๘	๔๖๘	ชาณุวรลักษบุรี	กำแพงเพชร	๓.๕
๔๔๙	เกษตรสมบูรณ์	ชัยภูมิ	๓.๘	๔๖๙	บึง	ปัตตานี	๓.๕
๔๕๐	พาน	เชียงราย	๓.๘	๔๗๐	ท่ามะขาม	ชุมพร	๓.๓
๔๕๑	พะเยา	เชียงใหม่	๓.๘	๔๗๑	แจห่ม	ลำปาง	๓.๓
๔๕๒	กมลาไสย	กาฬสินธุ์	๓.๘	๔๗๒	วังสะพุง	เลย	๓.๓

หมายเหตุ ครุฑนี้หมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกครุฑที่วัดระดับความเจริญ
ทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมวิธี	ลำดับที่	อำเภอ	จังหวัด	กรรมวิธี
๓๓๑	สา	น่าน	๓.๓	๔๔๐	นางรอง	บุรีรัมย์	๓.๐
๓๓๔	พระแสง	ชัยนาท	๓.๓	๔๔๑	รอนพิบูลย์	นครศรีธรรมราช	๓.๐
๓๓๕	น่านอย	น่าน	๓.๒	๔๔๒	บัว	น่าน	๓.๐
๓๓๖	กิ่ง อ.พนม	สุราษฎร์ธานี	๓.๒	๔๔๓	ขุนยวม	แม่ฮ่องสอน	๒.๔
๓๓๗	เกาะคา	ลำปาง	๓.๑	๔๔๔	แม่แจ่ม	เชียงใหม่	๒.๔
๓๓๘	นาแก	นครพนม	๓.๑	๔๔๕	ทุ่งช้าง	น่าน	๒.๐
๓๓๙	นครไทย	พิษณุโลก	๓.๑				

หมายเหตุ กรรมวิธีหมายถึงคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนรวมของทุกกรรมวิธีที่วัดระดับความเจริญ
ทางเศรษฐกิจและสังคม เฉพาะส่วนของอำเภอที่เป็นเกษตรกรรม

ลงมาได้แก่อำเภอในภาคกลางและภาคเหนือ ซึ่งมีจำนวนเท่ากันคือร้อยละ ๒๕.๕ ส่วนอำเภอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ถูกต้องอยู่ในกลุ่มที่ ๒ มีเพียงร้อยละ ๒๑.๔ หรือจำนวน ๒๔ อำเภอเท่านั้น

กลุ่มที่ ๓ ได้แก่กลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่สาม ซึ่งมีจำนวน ๑๓๓ อำเภอ ปรากฏว่าส่วนใหญ่หรือร้อยละ ๓๕.๑ (๕๒ อำเภอ) ได้แก่อำเภอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ ๒๗.๑ (๓๖ อำเภอ) เป็นอำเภอที่อยู่ในภาคเหนือ ร้อยละ ๒๐.๓ (๒๗ อำเภอ) เป็นอำเภอที่อยู่ในภาคใต้และมีเพียงร้อยละ ๑๓.๕ (๑๘ อำเภอ) ของอำเภอทั้งหมดในกลุ่มนี้ที่เป็นอำเภอในภาคกลาง

กลุ่มที่ ๔ ได้แก่กลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม ในอันดับที่สี่ หรือระดับค่าที่สุด ปรากฏว่าเป็นอำเภอที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นส่วนใหญ่ คือร้อยละ ๓๕.๗ (๔๖ อำเภอ) เป็นอำเภอที่อยู่ในภาคเหนือร้อยละ ๓๗.๕ (๔๔ อำเภอ) เป็นอำเภอที่อยู่ในภาคใต้อ้อยละ ๑๗.๒ (๒๐ อำเภอ) อำเภอในภาคกลางที่ถูกต้องอยู่ในกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยที่สุด คือเพียงร้อยละ ๕.๒ (๖ อำเภอ) เท่านั้น

ถ้าพิจารณาจากตารางที่ ๑๑ ข. ก็จะได้ผลเช่นเดียวกัน กล่าวคือในภาคกลางอำเภอส่วนใหญ่หรือร้อยละ ๖๕.๐ (๕๕ อำเภอ) ของอำเภอทั้งหมดในภาคกลาง จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นอันดับสูงสุด และร้อยละ ๑๔.๗ (๒๔ อำเภอ) ของอำเภอในภาคกลางจัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่สอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ร้อยละ ๘๓.๗ (๑๒๓ อำเภอ) ของอำเภอทั้งหมดในภาคกลาง จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงสุด ๒ ระดับแรก มีเพียงร้อยละ ๑๖.๓ (๒๔ อำเภอ) ที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในสองกลุ่มสุดท้าย นอกจากนั้นจำนวนอำเภอหรืออัตราส่วนร้อยละของอำเภอในภาคกลางที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงสุดมีจำนวนมากที่สุด

และจำนวนอำเภอหรืออัตราส่วนร้อยละของอำเภอในภาคกลางจะลดลงตามกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำลงมาตามลำดับ

ภาคเหนือ อำเภอส่วนใหญ่หรือร้อยละ ๓๗.๖ (๔๔ อำเภอ) ของอำเภอทั้งหมดในภาคเหนือ ถูกจัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำที่สุด และมีเพียงร้อยละ ๓๑.๖ (๓๗ อำเภอ) ของอำเภอทั้งหมดในภาคเหนือ ถูกจัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงสุดสองระดับแรก ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับภาคกลางซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ ๔๓.๗ (๑๖๓ อำเภอ) อำเภอในภาคเหนือที่จัดอยู่ในสองกลุ่มสุดท้ายมีถึงร้อยละ ๖๔.๔ หรือจำนวน ๔๐ อำเภอ และเป็นที่น่าสังเกตว่าอำเภอส่วนใหญ่ในภาคเหนือ เป็นอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำที่สุด และจำนวนอำเภอหรืออัตราส่วนร้อยละของอำเภอในภาคเหนือจะมีจำนวนลดลงตามกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้นตามลำดับ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอส่วนใหญ่หรือร้อยละ ๔๑.๐ (๕๒ อำเภอ) เป็นอำเภอที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมเป็นอันดับที่สาม อำเภอที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำสุดสองระดับ มีจำนวนถึงร้อยละ ๘๗.๒ (๕๔ อำเภอ) และอำเภอที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงสุดสองระดับ มีเพียงร้อยละ ๒๒.๘ (๒๘ อำเภอ) เท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนน้อยกว่าอำเภอในภาคอื่น ๆ ทั้งหมดที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในสองระดับแรกนี้

ภาคใต้ อำเภอส่วนใหญ่หรือร้อยละ ๓๑.๘ (๓๐ อำเภอ) จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่สอง เมื่อรวมอำเภอที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงสุดในสองระดับแรก ปรากฏว่ามีจำนวนร้อยละ ๕๐.๐ (๔๗ อำเภอ) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับอำเภอในภาคกลางที่จัดอยู่ในระดับสูงสุดสองระดับแรกนี้ จะมีจำนวนน้อยกว่า แต่เมื่อเปรียบเทียบกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือแล้ว อำเภอในภาคใต้ที่จัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีลักษณะ

ตารางที่ ๑๑ ก. แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามลำดับชั้นความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม ของประชากรในระดัอำเภอแยกเป็นรายภาค

ภาค	ลำดับชั้นความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร							
	กลุ่มที่ ๑		กลุ่มที่ ๒		กลุ่มที่ ๓		กลุ่มที่ ๔	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กลาง	๔๔	๗๕.๘	๒๔	๒๕.๕	๑๘	๑๓.๕	๖	๕.๒
เหนือ	๘	๖.๕	๒๔	๒๕.๕	๓๖	๒๗.๑	๔๔	๓๗.๕
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๕	๔.๐	๒๔	๒๑.๕	๕๒	๓๕.๑	๔๖	๓๕.๗
ใต้	๑๗	๑๓.๗	๓๐	๒๖.๘	๒๗	๒๐.๓	๒๐	๑๗.๒
รวม	๑๒๔	๑๐๐.๐	๑๑๒	๑๐๐.๐	๑๓๓	๑๐๐.๐	๑๑๖	๑๐๐.๐

หมายเหตุ กลุ่มที่ ๑ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่ ๑
 กลุ่มที่ ๒ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่ ๒
 กลุ่มที่ ๓ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่ ๓
 กลุ่มที่ ๔ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมสูงเป็นอันดับที่ ๔

ตารางที่ ๑๑ ข. แสดงการแบ่งกลุ่มอำเภอตามลำดับชั้นความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม ของประชากรแยกเป็นรายภาค

ภาค	ลำดับชั้นความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมของประชากร				จำนวน อำเภอ
	กลุ่มที่ ๑	กลุ่มที่ ๒	กลุ่มที่ ๓	กลุ่มที่ ๔	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
กลาง	๕๔ ๖๔.๐	๒๙ ๑๕.๗	๑๘ ๑๒.๒	๖ ๕.๑	๑๐๗ ๑๐๐.๐
เหนือ	๘ ๖.๘	๒๙ ๒๔.๘	๓๖ ๓๐.๘	๔๔ ๓๗.๖	๑๑๗ ๑๐๐.๐
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๕ ๓.๕	๒๔ ๑๘.๕	๕๒ ๔๑.๐	๔๖ ๓๖.๒	๑๒๗ ๑๐๐.๐
ใต้	๑๗ ๑๘.๑	๓๐ ๓๑.๕	๒๗ ๒๘.๗	๒๐ ๒๑.๓	๙๔ ๑๐๐.๐

- หมายเหตุ
- กลุ่มที่ ๑ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง เป็นอันดับที่ ๑
- กลุ่มที่ ๒ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง เป็นอันดับที่ ๒
- กลุ่มที่ ๓ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง เป็นอันดับที่ ๓
- กลุ่มที่ ๔ หมายถึงกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง เป็นอันดับที่ ๔

ทางเศรษฐกิจและสังคมสูงสุดในสองระดับแรกนี้ยังคงมีจำนวนมากกว่า สำหรับอำเภอ
ในภาคใต้ที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในสองระดับ
สุดท้าย มีจำนวนร้อยละ ๕๐.๐ หรือ ๔๗ อำเภอ เช่นเดียวกัน

เมื่อได้พิจารณาการแจกแจงกลุ่มอำเภอที่ประชากรมีฐานะทางเศรษฐกิจและ
สังคมในระดับต่าง ๆ กันในทุกภาคแล้ว จะเห็นว่าอำเภอในภาคกลางส่วนใหญ่ เป็น
อำเภอที่ประชากรมีความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงสุด รองลงมาได้แก่
ภาคใต้ ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามลำดับ

สำหรับอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี มีใคนำมาพิจารณารวม
และเรียงลำดับร่วมกับอำเภออื่น ๆ ทั้งนี้เพราะอำเภอส่วนใหญ่ของสองจังหวัดนี้มีลักษณะ
แตกต่างกันกับอำเภอในจังหวัดอื่น ๆ เนื่องจากเป็นสถานที่ตั้งของเมืองหลวงและเมือง
ท่า และเป็นศูนย์กลางการปกครอง การพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม รวมทั้งเป็นศูนย์
กลางการคมนาคมและขนส่ง การศึกษา การศาสนา และบันเทิงธุรกิจ ดังนั้นประชากร
ส่วนใหญ่ของสองจังหวัดนี้จึงมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูง โดยไม่จำเป็นต้อง
พึ่งการเกษตรแต่อย่างใด นอกจากนั้นพื้นที่ส่วนใหญ่ก็มีได้ใช้สำหรับประกอบอาชีพการ
เกษตร ดังเช่นอำเภอในจังหวัดอื่น ๆ ดังนั้นการนำอำเภอในจังหวัดพระนครธนบุรีมา
จัดเรียงลำดับร่วมกับอำเภอในจังหวัดอื่น ๆ ย่อมจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ ทั้งนี้
เพราะกรรมวิธีที่ใช้วัดระดับหรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ที่ใช้สำหรับการศึกษาคั้ง
นี้ส่วนใหญ่เป็นกรรมวิธีวัดความก้าวหน้าทางการเกษตร ซึ่งเป็นอาชีพของประชากร
ส่วนใหญ่ของประเทศ ดังนั้นถ้าจะวัดระดับหรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร
ในอำเภอในจังหวัดพระนครและธนบุรี โดยใช้กรรมวิธีดังกล่าว ผลที่ได้อาจทำให้เกิด
ความเข้าใจผิดได้ว่า อำเภอดังกล่าวมีลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่าลักษณะ
ความเป็นจริงที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามยังมีบางอำเภอในจังหวัดพระนครและ
ธนบุรี ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับอำเภอในจังหวัดอื่น ๆ กล่าวคือมีประชากรเกินกว่าครึ่ง
หนึ่งหรือกว่าร้อยละ ๕๐.๐ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งได้แก่อำเภอหนองจอก มีนบุรี
ลาดกระบัง หนองแขม ราษฎร์บูรณะ บางขุนเทียน และตลิ่งชัน ซึ่งอาจวัดระดับหรือฐานะ
ทางเศรษฐกิจและสังคมได้ด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ศึกษาเช่นเดียวกับอำเภอในจังหวัด

อื่น ๆ ซึ่งจากผลของการวัดปรากฏว่า อำเภอดังกล่าวในจังหวัดพระนครและธนบุรี ซึ่งใดแก่อำเภอหนองจอก มีนบุรี ลาดกระบัง และหนองแขม จักอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ ประชากรมีระดับหรือฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง เป็นอันดับที่ ๑ และอำเภอ ดังกล่าวในจังหวัดธนบุรีซึ่งใดแก่อำเภอตลิ่งชัน บางขุนเทียน และราษฎร์บูรณะ จัก อยู่ในกลุ่มอำเภอที่มีระดับหรือฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม เป็นอันดับที่ ๓ สำหรับ อำเภอ นอกเหนือจากที่กล่าวแล้วซึ่งเป็นอำเภอที่ไม่มีพื้นที่ทำการ เกษตร เลย หรือมี บางแต่เป็นส่วนน้อย ซึ่งยอมเป็นที่เข้าใจดีกว่า น่าจะเป็นอำเภอที่ประชากรมีระดับ หรือฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูง เป็นอันดับที่ ๑

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคม กับ การ ให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะโดยเฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคม กับ การ ให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ มีจุดประสงค์เพื่อจะศึกษา ว่าระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคม กับ การ ให้ความช่วยเหลือของรัฐบาล ในค่านางานสาธารณะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยไม่คำนึงว่าสิ่งใดเป็นสาเหตุ และ สิ่งใดเป็นผลที่ไ้รับแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะโดยเหตุผลทั่วไปจะเห็นได้ว่าสถานที่ ซึ่งรัฐบาลลงทุนในค่านางานสาธารณะสูง ย่อมจะเจริญกว่าสถานที่ซึ่งรัฐบาลลงทุนใน ค่านางานสาธารณะต่ำกว่า ขณะเดียวกันก็มีผู้แย้งว่า ปกติสถานที่ที่เจริญแล้วมักจะคง การ การลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะในปริมาณที่มากกว่าสถานที่ที่มีความ เจริญน้อยกว่า ดังนั้นจึงมีอาจกล่าวให้ชัดเจนลงไปได้ว่า การลงทุนของรัฐบาลใน ค่านางานสาธารณะมีผลทำให้เกิดความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับสูง หรือ ความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมมีผลทำให้มีการลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ ในระดับสูง.

ระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมที่ได้นำมาศึกษานี้ เป็นผลของ การวิเคราะห์ทาง เศรษฐกิจและสังคมของอำเภอต่าง ๆ ซึ่งได้แบ่งออกเป็น ๔ ระดับ ดังกล่าวไว้ในบทที่ ๓ และปริมาณความช่วยเหลือของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ เป็นผลของการศึกษาจากงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาล ที่ไปจ่ายไปในค่านางาน สาธารณะที่คาดว่าจะมีผลในการยกระดับหรือฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมของ ประชากรในอำเภอนั้น ๆ โดยแท้จริง ตอบประชากรร้อยละ ๑๐ ในปี โดยเฉลี่ย จากปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ดังที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ ๒

สำหรับปริมาณความช่วยเหลือจากรัฐบาลในค่านางานสาธารณะที่ศึกษารัง นี้ ได้แบ่งออกเป็น ๒ ระดับ กล่าวคือ

ก. กลุ่มอำเภอที่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ ในระดับต่ำ ได้แก่อำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ ตอบประชากรร้อยละ ๑๐ โดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นจำนวนเงิน ไม่เกิน ๕๐๐ บาทต่อปี

ข. กลุ่มอำเภอที่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลในค่านางานสาธารณะใน ระดับสูง ได้แก่อำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะ ตอบประชากรร้อยละ ๑๐ โดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นจำนวน เงิน ๕๐๐ บาท หรือมากกว่านั้นต่อปี

จากการศึกษาความสัมพันธ์ของระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคม กับปริมาณความช่วยเหลือของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ จำนวน ๔๗ อำเภอ (ไม่รวมอำเภอที่ไม่สามารถหาข้อมูลได้ จำนวน ๕ อำเภอ) ซึ่งปรากฏดังตารางที่ ๑๒ แสดงให้เห็นว่า อำเภอที่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับที่ ๑ หรือระดับสูงสุด ส่วน ใหญ่คือร้อยละ ๒๖.๕ หรือจำนวน ๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในค่านางานสาธารณะระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ใน ระดับสูงเช่นกัน และมีเพียงร้อยละ ๓๓.๑ หรือจำนวน ๘ อำเภอ เป็นอำเภอที่

ตารางที่ ๑๒ ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมกับการให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลในคานงานสาธารณะ

ระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม	ปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงานสาธารณะต่อประชากร ๑๐๐ คน ในเวลา ๑ ปี โดยเฉลี่ย (บาท)			
	ต่ำกว่า ๔๐๐ จำนวน ร้อยละ		๔๐๐ และสูงกว่า จำนวน ร้อยละ	
ระดับที่ ๑	๔๑	๓๓.๑	๘๓	๖๖.๘
ระดับที่ ๒	๕๑	๔๖.๘	๕๘	๕๓.๖
ระดับที่ ๓	๑๐๕	๘๐.๒	๒๖	๑๘.๘
ระดับที่ ๔	๔๘	๘๗.๖	๑๘	๑๒.๘

$$Xp^2 = 100.1, \quad p < .001$$

ที่ ๓ degree of freedom ค่า X^2 แสดงความสำคัญทุกระดับความเชื่อมั่น จากการทดสอบข้อมูลโดยใช้วิธีของ CHI-SQUARE ทำให้สรุปผลได้ว่า ระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม และปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงานสาธารณะ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด.

ได้รับปริมาณเงินลงทุนในระดับต่ำ คือต่ำกว่า ๔๐๐ บาทต่อประชากรร้อยละใน
 เวลาหนึ่งปี โดยเฉลี่ยจากปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ อำเภอที่จัดอยู่ใน
 กลุ่มที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับที่สอง ร้อยละ ๕๓.๖ หรือ
 จำนวน ๕๕ อำเภอ เป็นอำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงาน
 สาธารณะระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ในระดับสูง อำเภอที่จัดอยู่
 ในกลุ่มที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับที่สาม ร้อยละ ๑๔.๔ หรือ
 จำนวน ๒๖ อำเภอ เป็นอำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงาน
 สาธารณะระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ในระดับสูง และอำเภอที่
 จัดอยู่ในกลุ่มที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับที่สี่มีเพียงร้อยละ ๑๒.๔
 หรือจำนวน ๑๔ อำเภอเท่านั้น ที่เป็นอำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาล
 ในคานงานสาธารณะระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ในระดับสูง
 ดังนั้นจึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า อัตราส่วนของอำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของ
 รัฐบาลในคานงานสาธารณะระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ในระดับ
 สูง จะสูงที่สุดในกลุ่มอำเภอที่จัดว่ามีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับ
 สูงสุด และจะลดลงเป็นลำดับในกลุ่มอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคม
 ในระดับต่ำลงมาตามลำดับ จนกระทั่งเหลือเพียงร้อยละ ๑๒.๔ ในกลุ่มอำเภอที่
 มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำที่สุด ตรงกันข้ามกับอัตราส่วน
 ของอำเภอที่ได้รับปริมาณเงินลงทุนของรัฐบาลในคานงานสาธารณะระหว่างปี
 พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ในระดับต่ำ ซึ่งจะมีอัตราส่วนที่ค่าที่สุดในกลุ่ม
 อำเภอที่จัดว่ามีระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงที่สุด และจะ
 เพิ่มขึ้นตามลำดับ ในกลุ่มอำเภอที่จัดว่ามีระดับความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคม
 ในระดับต่ำลงมา จนกระทั่งสูงสุดถึงร้อยละ ๕๓.๖ ในกลุ่มอำเภอที่จัดว่ามีระดับ
 ความเจริญทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำที่สุด

จากการวิเคราะห์อัตราส่วนร้อยละของอำเภอที่มีความเจริญทาง เศรษฐกิจและ
 สังคม และได้รับปริมาณความช่วยเหลือของรัฐบาลในคานงานสาธารณะระหว่าง

ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๑ ในระดับต่าง ๆ กัน ดังปรากฏในตารางที่ ๑๒ พร้อมทั้งจากการทดสอบข้อมูลไต่ถามสอดคล้องกันพอสรุปได้ว่า ระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม และปริมาณการให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลในคานงานสาธารณะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด.